

4

Jaroslav
Hutka
SPISY

Prózy I

GALÉN

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2012

Jaroslav
HUTKA
SPISY
PrůZy I

4

Jaroslav
Hůtka
Spisy

Prózy I

GALÉN

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

© Galén, 2010

© Jaroslav Hutka, 2010

ISBN 978-80-7262-916-9 (PDF)

ISBN 978-80-7262-917-6 (PDF pro čtečky)

VLaSaté LétO

Ještě štěstí, že jsem našel ve špiži dvě flašky vína. Bylo mi úplně ze všeho na blití a cejtíl jsem se smrtelně unavenej. Rodiče šli spát pozdě a mluvilo se o těch pitomejch záležitostech, jak je to v práci a že jsou pořád podrazy a jak jsou ty lidi zlí a svině a že ta sekaná byla moc chutná a že na květinovým stolku nebyl utřenej prach. Začal jsem se trást a byl jsem z toho naprosto v prdeli, a tak se mě mile začali ptát, co se mnou je, a jistě měli na mysli blázinec a psychiatry a sebevraždy a potom říkali, že nechápou, že teď už bych měl být klidnej, protože už mi nikdo nic nemůže, že už sem ostříhanej a zejtra půjdu do práce, že by mě sice živili, ale když je to zákon, tak musím poslouchat. Bylo mi z toho ještě víc zle.

Potají jsem se koukal na hodinky a stále odčítal čas, který mně zbývá do rána. Dnes mi bylo nejvíc na blití a cejtíl jsem akorát, že teď není naprosto možné dostat se na dno nebo na vrchol. Už není nic možné a akorát vzpomínání mi zbývá. Trapas byl s těma rodičema, který mě vůbec neznali a jenom snad počítali, že jablko nespadne daleko od stromu, a ještě jim nepřišlo, že na jabloni může vyrůst švestka. V hlavě mi pomalu začalo probleskávat letošní léto a jeho slunce a Helena a kluci a moře vlasů, který se vzdouvalo, když foukal vítr, a v jejich zálivech přistávaly sny o štěstí a lásce a o lidství a bylo to všechno tak strašně jednoduché a prosté a nikdo nemyslel na štěstí a lásku a lidství, tak jak se na to myslívá a jak to myslí ti, co říkají, že tomu rozuměj, a honily se tam taky mejdany a holky a pití a flákání se po ulicích a miliony mendráků a to vlastně byla ta krása a stěstí a lidství.

Chtěl sem dnes zůstat celou noc v kuchyni sám a fantazírovat a vzpomínat a pouštět magneták a kouřit a vzpomínat na Helenu, o které vědělo jenom pár kamarádů, a potom, až začne bejt dvůr modrej a takovej nijakej, ale zato krásnej, tak vypadnu do práce. Poprvé. Musím jít, ještě než vstane otec. Nechci se s ním ráno vidět a vlastně bych už nechtěl nikdy.

Vůbec mi nedocházelo, že jdu zítra pracovat a že je všemu konec, že už není nic. Všichni někam zapadli a zdálo se mi, že nemá smysl se už vzájemně setkávat nebo si psát, protože jsme už každej něco jiného a vlastně už není důvod. Já sám mám důvod bejt smutnej a melancholickej a nic jinýho. Všichni jsme pod maskou přijatých a jsou na nás akorát už jen ty vzpomínky, a tak nezbejvá než držet hubu a potloukat se po tomto dvacetitýřhodinovém světě a pokoušet se nenenávidět a nevidět v každém sviňu a pitomce a kurvu a surovce. Dovedu si docela živě představit, jak mě budou všichni považovat za podivína a říkat, že mám za sebou „bohémskéj život“, že mě nic nečeká, už nic, a budou mít pravdu. Mám akorát štěstí, že mám na čele štempl, že „jsem jinej“, a tak mám aspoň trochu soukromí,

a potom, všichni vědí, že „nejsem normální“. To mi dává taky trochu soukromí. Myslím ale, že jestli si někdy mimo dnešní noc vzpomenu na to léto a na slunce, že opravdu zešílím. Vlastně dnes si sloužím takovej requirement za tu krásu, co ze mě udělala člověka, a za toho člověka, kerej musel být v „zájmu společnosti“ popravenej. Budu ten nejsmutnější člověk v okresním městě a snad, až budu starší, začnu zase malovat a psát, ale budu psát jenom o tom slunci a pokusím se ho namalovat, a jestli se ožením, tak na to zapomenu. A jak sem nerad rozdával u muzea cigarety, budu denně synovi dávat desítku a bude mi krásně, až uvidím, že se začíná vzbouzet, každý mládí se jednou pokouší vzbouzet, až si uvědomím, že je to opravdu můj syn a že je na tomhle světě a že jednou svítilo moje slunce, že v synovi je kus mě, ale jenom na to, aby to v něm umíralo, a on bude někdo jiný a já ho v životě nepochopím, tak jak naši nechápou mě. Nikdy se nebudu pokoušet ho vychovávat a akorát mu budu dávat cigarety. Pak sežeru ty prášky, co už dnes mám koupenny, a vezmu tu žiletku, co mi jednou dala Helena, když sem šel na policii, a já si ji doma schoval a hrozně toho litoval, protože jsem dostal nařezáno, a od té doby už jsem ji nosil, a všichni ji nosili, ale tu její jsem si nechal doma schovanou.

Jak jsem si opravdu vzpomněl na Helenu, tak jsem se šíleně rozesmutněl. Šel jsem se podívat, jestli nemáme nějaké víno, a nalil jsem si a zabalil a naši už spali. Cejtil jsem tu trpkou chuť a připomnělo mi to nějaké mejdany, kde jsme s Helenou byli, a teď jsem potřeboval, abychom zase byli spolu. Bylo mi šíleně zle z představy, že snad je někde v zemi. Na pohřbu sem nebyl a ani nevím, kde je pochovaná. Snad na Olšanech.

Vzpomínám si ji z posledního dnu, co jsem ji viděl. Bylo to večer a ležel sem u muzea rozvalenej na lavičce a kouřil a myslel na hlouposti a na jeden šutr u Panny Marie na řetěze, jak na něj chodí močit psy a každě den vypadá jinak. Seděla na zemi a měla hlavu opřenou o můj bok a nějaká holka vedle ní se pokoušela mě zout, a tak sem na ni pořvával, že je kurva a svině a kráva, a chechtali sme se tomu a potom najednou vyskočila a začala mě plácát po ksichtě, ale mně se nechtělo prát, tak sem na ni řval, ať táhne do hajzlu, a tak mě začala hladit a popel z cigára mi padnul na krk a to mě taky votrávilo, a tak sem se posadil a koukal, že už tady není moc lidí.

„Hele Kahle, poč k nám. Naši sou na dva dni v boudě a mám celej byt pro sebe.“

„Hovno. Dnes se mi nechce.“

Spal sem u ní už kolikrát, ale ten den sem neměl vůbec náladu jít někam do bytu a akorát sem se chtěl až do rána potloukat po Praze. Chtěl sem se jít taky posadit na Střelák a na navigaci.

„Budu dnes somrovať a poslouchať, jestli lidem ta muzika nadávek neznie nějak falešně, a jestli jo, tak to musím zase naladit.“ Měl sem taky chuť babrat se ve svejch mendrákách a vzpomínkách. „Sejdem se tady odpoledne, až se zrudím.“

Koukala se hrozně smutně a tahala mě za prsty a hrála si s mým prstýnkem.

„Hele Kahle, budem se mít do rána hrozně rádi a v sedum si pustíme zprávy a vypnem žižlavej magneták a budem se smát tomu, co se děje ve světě, a budem se hádat, kdo si zaslouží kolik kopanců, a potom usnem jak kořata.“

„Hovno, hovno, hovno. Du dneska do davu a potom do svýho já, taky se potřebuju vobčas projít, víš, a zejtra pučím někde prachy a koupíme nějakou flašku a namažem se, ale zprávy poslouchat nebudu. Už mě to sere. Ani mě nebaví se tomu smát. Je to únavný.“

Sebrala se a šourala se domů. Myslím, že potom stejně doma do rána četla a poslouchala magneták a v sedum si pustila zprávy a slyšela to. Měl sem u ní prášky, a tak je myslím snědla a na nic nemyslela, nikdo na nic při tom nemyslel a jenom chtěl usnout a nic nevědět, a ona měla myslím v tý samotě a opuštěným bytě k tomu důvod a byla smutná a šílená, jenže rodiče přijeli až za dva dny. Pozděj sem se dozvěděl, že se ptali po nějakým kudrnatým klukovi, „co o něm Helenka někdy mluvila“, ale nikdo jim o mně neřek, a to bylo dobře. Už sem nechtěl o ničem slyšet, protože bylo úplně všechno v hajzlu.

Nalil sem si druhou skleničku a vypil ji a škrábal nehtem propáleněj ubrus. Napadlo mě, že bude máti nadávat, ale pak sem si řek, ať mi všichni políběj prdel. Všichni. Přál sem si v ten moment zešítet a nic nevědět a už nikdy nic nevědět, a tak sem vypil další skleničku.

Docela dobře si pamatuju na moment, kdy sem se opravdu probudil z žití, vlastně zahodil všechno, co bylo, a akorát věděl, že musí bejt něco dál, a to záleží jenom na mně. To sem ještě studoval, ale dosti bídně a do školy sem moc nechodil a měl o ní hrozně vošklivý mínění. Skamarádil sem se s takovou boubelatou holkou, co se strašně ráda potloukala v noci a taky slušně kreslila. Nikdy sem ji pořádně nepochopil, a bylo mi to jedno. Chápala si věci svým způsobem, ale hodně dělala a to mi bylo sympatické. Trochu bylo cejtit, z jejich věcí, že je ženská. Chyběla tomu hranatost a síla, ale bylo to kouzelné, uvažovala nad tím také zcela svérázně. Jeden hoch mi o ní vyprávěl, že sice drží celibát, ale že je samice, ale to mi bylo fuk a bylo mi fuk, jestli je panna nebo jestli není, protože chodit sem s ní nechtěl. Nechtěl sem už vážně chodit s žádnou holkou, protože sem si mys-

lel, že budu nešťastným malířem bez ženský a z toho že budu blbnout tak akorát, abych mohl dobře malovat. Měl sem tenkrát pro sebe několik receptů, jak se stát zoufalým a nešťastným, tak akorát, aby to bylo dobré ke slušnému malování. Byl sem dost pitomej a dost domýšlivěj.

Myslím, že v tu dobu už to mohly být tak dva roky, co sem poprvé celou noc procoural. Koukal sem všem lidem do ksichtů a jenom cejtíl a myslel na kraviny a fantazíroval a občas mě napadlo, že by bylo dobře, aby mě někdo viděl, že by se to potom mohlo dát do životopisu. Občas sem pronásledoval holky a ty některý byly chytrý a ty některý úplně zabeđený a myslely, co vod nich nechci, a ty nejbližší se dokonce nabídlly, a já většinou vzpomněl na Leonarda, že on taky žil mezi kurvama. Ale stalo se mi párkrát, že právě tyhle byly ty nejlepší a byly něco podobnýho jak já, jenže já sem si namlouval, že nemám mendráky a že na všechno se dá vyzrát, ale taky se potulovaly uličkama svýho života a zoufale hledaly a všema možnostma se snažily najít, ale nedařilo se jim to. Já byl sice v podstatě taky nešťastnej a zoufalej, ale přiznal sem si to, pouze když sem se opil.

Tyhle holky nevěděly o životě vůbec nic a myslím, že jim trvalo dost dlouho, než se dozvěděly, že nikdy ani nic vědět nebudou, že smrt znamená poznat, ale ani potom se nevzdávaly a potkával sem je v blázcincích a čet sem o nich v novinách, když byl nějakej průser, a povídali si o nich inteligentní lidi, a když se nějaké sebevražda povedla, tak ti inteligentní lidi říkali, že to nechápou, vždyť je člověk jenom jednou na světě, a vůbec jim nedošlo, že to je právě ono, že chtěly opravdu bejt. Ale stejně si myslím, že pořád o životě věděly daleko víc než ti mudrcové, co o něm mluvěj tak zasvěceně, co říkaj, že mu rozuměj, a troufaj si radit co a jak. Taky se našli lidi, kteří si dokonce radit nechali, ale to byli tuplem pitomci.

Tu noc sem se toulal s tou boubelatou holkou a šli sme na navigaci a ona mě strašila, že to světlo pro parníky je strašidylko, a já se jeden moment opravdu bál. Byla vysoká voda a šplouchala nám v obrovských vlnách k nohám a to bylo taky strašidelný a bylo všude plno hukotu, ale Karlův most a Starý Město byly tichý a důstojný a věčný a mocný a fantastický a všechno se zdálo takový titěrný. Pode mnou se nafukovaly a nadýmaly nestálé masy vody, zbarvené od tmavomodré až černé po tu nejsvětější, a nejsvětější byla světylka polapená z Karlova mostu a připadal sem si taky jako strašidlo s hrozně dlouhejma prstama, přicucnutej ke kamennejm kvádrům břehu. Začal jsem si uvědomovat, jakou spoustu hroznejch hovadin dělám a že čas a žití hrozně pospíchá, přesně tak, jak mi to řekl jeden kantor – život je jak dětská košilka: krátkej a posranej. Ten moment sem chtěl mít svůj život tak čistý jako tu vodu, a aby šplouchal

zrovna tak obrovskějma vlnama a vylejval se z břehů a aby tam bylo to strašidýlko a ta zlekaná holka, co viděla místo výstražnýho světla bubáky. Koumal sem nad pár momentama, kdy se mi to skoro povedlo, a říkal si, že mám přece život ve svejch rukách a záleží jenom na mně, co s ním udělám. Tak sem seděl a voda mě skoro ozařovala a lucerny za řekou mě taky skoro ozařovaly a to všechno kolem jako by mi šlo do hlavy a byl sem pořád čistější a čistější, až najednou jsem věděl, co jediný mohu udělat.

Holka seděla tiše vedle mě a koukala do vody s hlavou na kolenech a slyšela, co se ve mně děje, protože jsem jí říkal, co cítím, ale hlavně sem se chtěl slyšet sám. Měl sem dojem, že by měla být ze stříbra nebo z mramoru, ale oči se jí dívaly ven a jistě mě slyšela. Myslím, že si snila také po svém a přemejšlela o svejch kresbičkách a o domově a o samotě a o krásnejch obrazech v galerii, a snad mi i záviděla, ale to myslím ne. Byla to holka a ty se tak nebránej. Holky vědí o svý bezmocnosti dřív a mají proto takový pokorný očička. Mám z toho vždycky strach. Ne že by věděli víc, ale mají to prostě v sobě, to víc, a občas z toho mívám mendrák.

Pak sme šli domů a už sem nic necejtil a před jejich barákem mi taky došly ostatní věci, políbil jsem ji a šel domů vykoupanej a úplně jinej a připadal sem si normální, a že sem už takovej dávno. Poprvé jsem věděl, jak bude vypadat příštích pár měsíců, a držel sem těch pár měsíců ve svejch rukách a ostatní mi bylo fuk. Šel jsem až na okraj Prahy a spal a spal a spal, a ve škole se už nikdy neukázal.

Myslím, že není vůbec žádné riziko někam se vrhnout, někam, kde to vůbec neznám, opustit všechny bývalé pevniny a jít a jít, jít a nehledat kam, a nebát se, a nebát se a žít. Když se někam vrhám, tak je jasné, že to existuje, protože jinak by mě nemohlo napadnout, že se tam někam vrhnu. Když se někam vrhám, tak vím, že to existuje, a je jenom na mně, abych to dokázal. Jestli to nedokážu, tak sem blbec a není pravda, že by to snad nebylo, že sem se zmýlil. Jedině příroda se mohla zmýlit na můj inteligenci. Půda je a na půdě, ať je jakákoliv, se dá existovat a půda se dá obdělávat. Jakýkoliv krok dál není smrtelnej, myslím absolutně (někdy je právě smrt ten krok, co není smrtelnej), a povzbuzuje život. Když se to tak vezme, tak v každém rybníku by měly být štiky, aby kapři nesmrděli bahnem.

Tohle šíleně smrtelný léto začalo tím, že několik zrozenejch bohů se rozhodlo, že se budou scházet u muzea a shora koukat na lidi a pít pivo a kouřit cigarety a snít a víst život, jak ho vedou vandráci, kteří sou taky bohama. Tohle léto bylo stvořeno pro bohy, kteří sestoupili na zem a do lidí, a to léto už se nevrátí a bohové zase vstoupili na nebe.

Celé léto svítilo slunce a nikdy předtím tak nesvítilo a nikdy potom už tak svítit nebude. Každý rok jedno slunce umírá a tohle nakonec také za veliké slávy na podzim umřelo. Na nějakou dobu bylo ještě v paměti nebo roztroušené po blázcích, anebo odešlo ze zemřelými, kteří se rozhodli žít jenom pro jedno slunce, ale nakonec se navěky ztratilo, protože slunce si nejde pamatovat. To jde jenom cítit a vidět, a když zemře, zemře opravdu a beze zbytku. Bohové odešli a lidé se zase vrátili mezi lidi a choděj mezi náma a už na nich nikdo nic nepozná, a jenom je snad z nich cítit, že byli jednou tím sluncem popáleni; že kdysi existovali a žili vedle toho slunce, které bylo pro ně vším. Zůstala jenom spousta popsanych papírů, popsanych nesrozumitelněma a bláznivejma a geniálněma myšlenkama, které už dneska nemají žádnou cenu, protože byly kladeny na oltář smrtelnému slunci, ale je z nich cítit, jak to slunce sálalo. Dnes je z toho cítit pouze ta žhavost a smutek, který zaplnil všechny místa, která napsalo slunce.

Taky sem si prodělal tu přijímací zkoušku. Po svém probuzení jsem najednou všechno ztratil a zůstal jsem ležet na dně bez spojení se světem a vůbec se vším. Věděl jsem to. Myslím, že to je jediná věc, kterou může člověk vědět přesně. Ještě snad může vědět, že nemůže už dál, že teď se bude vracet a snad jen držet nad vodou, ale to patří spíš do pozdějšího věku. Myslím, že vůbec, aby člověk něco věděl, musí se ocitnout na dně a tam odtud podniknout svou cestu.

Cítil jsem pod sebou už jen zem, zem, kam se zakopává, a nic mě od ní nedělilo, akorát to, že jsem nebyl zakopanej. Bylo mi, jako bych podlézal zeď. Z jednoho světa jsem klesnul, akorát jsem viděl vzdálené a roztomilé dětské sluníčko a povětrí a potom idiotskou pubertu, která je jako pár facek, a potom už jenom tu dráhu dolů. Věděl jsem, že tu zeď musím podlízt, ale vůbec jsem netušil, co mě čeká. Čas sem měl v rukách, ale život, kterej sem žil, neměl pro mě už smysl. Spal sem celej týden po parcích a nádražích, prostě se mi nechtělo do mýho sklepa a rodiče ani přátelé neexistovali a neexistovalo vůbec nic, žádná hodnota, a já jsem byl úplně až dole, že ani sebevražda neměla smysl. Potloukal jsem se po ulicích a nikoho neviděl a nikoho neslyšel a celej tejdenn sem nejed a pil jenom vodu.

Voda byla jenom průzračná a byla jenom vodou a slunce bylo jenom sluncem, který hřeje a nic víc, a to je ta největší pravda. To ostatní je jenom umocňování a přidávání a kudrlinkování, ale tehdá to bylo nahatý. Nahatá byla taky má existence. Pouze sem existoval, pil vodu a svítilo na mě slunce. Žil jsem. Má existence a voda a slunce bylo to samé. Osobnost byla nedosažitelná a neexistující. Byla někde mimo mě a v hlavách lidí, co mě před tím znali. Proto ty lidi také pro mne najednou nebyli. Byla jenom voda a slunce, a potom přišel první máj.

Spal sem v Jelením příkopě a probudil se ještě za šera. Všechno bylo modrý a holý větve stromů byly do hněda. Bylo to jako ve snu. Coural sem se po cestičkách a chyběla mi tam nějaká obluda, která by se z ničeho nic vynořila z modra, zívla a potom zalezla někam do doury v zemi. Bylo dost chladno a měl sem bundu i jeansy provlhlý a ještě sem byl trochu ospalý a vůbec sem nevěřil, že může existovat něco jako postel. Kristusky sem měl vorosený a na nohách čistý čmouhy. Napadlo mě, že bych si mohl dát čaj a koupit cigára. Teď mi teprv došlo, že sem šest dní nejedl a nekouřil. Když sem si to uvědomil, tak sem málem omdlel. Jak sem to moh bez cigaret vydržet? Vzpomínal sem na těch šest dní a akorát se mi vybavovaly zaprášený silnice a smrad z ulic a spousty ošklivejch domů a akorát ráno chvíle klidu, když sem se probudil někde venku, a ta šílená noc na nádraží, kde jsem nakonec musel utíkat před policajtem. V jedny zahradě nade mnou dokonce rozkvetly nějaký jabloně, nebo co to bylo. Uvědomil jsem si, kolik je v Praze zahrad a parků, a kdyby člověk nebyl tak zimomřivej, tak by se tam dalo spát pořád.

Přelezl jsem mříže a šel na Klárov. Venku ještě skoro nikdo nebyl, ale byl nějaký veselej den. Všude byly vlajky a plácaly ve větru a mně plácaly vlasy kolem uší a ta podobnost mi rozčilovala. Všichni si potpřej na parádu a prapory a monstra a mů vlasy berou taky jako monstrum nebo vlajku. Nějak nikomu nedochází, že je prostě chci a musím mít. Každěj v tom hledá něco, co se mu hodí do krámu.

Dostal sem šílenej hlad a potřeboval sem si zapálit. Jeden dobrý penzista mi dal desítku a ani za ni nic nechtěl. Měl sem u sebe bůra a ani sem to nevěděl. Říkal: „Jenom si to vem, mládenečku, já to znám, když není co kouřit.“ Bylo to od něj hezký a bylo mu jedno, co mám na hlavě. Zřejmě to byl člověk, kterej viděl dál, než je optickej dojem.

Toulal sem se po Praze a slunce dělalo všechno sváteční a slavnostní, ale jak se začali shromažďovat lidi, už to byla otrava, protože stáli jak stádo beranů, jistě si každěj myslel, když teda musím, tak puđu, a myslím, že nikdo nemusel. Vzpomínám si, jak mi jedna holka povídala, že chodí do průvodu ráda, že sou tam spousty lidí a že se de a křičí se a že je jí jedno, jestli to ty lidi dělaj, že chtěj nebo musej. Ona to dělá, že se jí to zdá krásný, a myslím, že to je jediný možný důvod pro jakoukoliv činnost.

Potom sem slyšel hrát různý dechovky a šel sem se podívat na Václavák, jak se lidi valej, a to bylo fantastický; akorát sem viděl miliony hlav a barev a slunce do toho svítilo a pak, jak sem šel, podrazil mi nějaký tlustoch nohy, měl pásku pomocné stráže a já sem ho dloubnul za to do břicha a on volal policii a chtěl mě zatknout a řval, že všichni patříme na šibenici, a tak mi nezbylo než utýct. V ten moment sem měl lidí dost a šel sem na

Starý Město a na Malou Stranu a koukal, jak dělá sluce parádu na zničenéj omítce. Lidi se to sice snaží opravovat, ale zdálo se mi to zbytečný a hloupý. Proč to opravovat? Proč musí mít všechno patinu 20. století a vypadat jako nový?

Seděl jsem na pavlači jednoho starého baráku, ale vlastně to nebyla pavlač. Mělo to ty renesanční arkády a každej kout a každá klenba byly ohmataný, bylo na tom cejtít, že je to udělaný rukama. Ideální flek pro děti. Nemoh sem se vžít do toho, že by to tady taky opravili. Když vidím takovou starou věc, tak sem si jist, že její povrch dýchal se staletími. Tohle sou vlastně ty moudrý a smutný oči těch věcí, a když se tomu dá nová a čistá patina, tak nemohu věřit tomu, že to koukalo stoletím pod ruce. Jsou z toho studený stavby se slepou omítkou. Je to jako kdyby starci s neskonalé moudrýma očima, vráscitou kůží, v roztrhaných šatech, hrbatému, kterého každý s úctou poslouchá, který listuje v knize dějin lidstva a je již tak povznesen nad život, že jeho mluva zní krásně a mluví smutně o dobách, v které bychom nevěřili, kdyby on tu nebyl a ta doba z něj nedýchala. Tomu kdyby se místo těch zakalenejch a uszlzenejch očí daly nové, pleť se napla a vyčistila, daly nové šaty – vždyť to by byl ten největší chudák a žebrák, který se může akorát prokázat papírem, že je mu sto let. Čas mu sebral domov a dal věk. Mládí mu lidé vrátili, ale domov už nemůžou, ten má čas. Koho vzruší nová krabice? Samozřejmě, že ve starých taky nemusíme nic najít, ale ten povrch nás dojímá. Ten povrch je čas. To je jediný očítý a pravdivý svědek času. Neřekne ti jak žít, ale jak se končí. To je to tajemství a strach a krásno a ta hudba.

Byl už večer a město mělo kocovinu, jako po každý slavnosti, a každý se chtěl napít a po ulicích se potulovaly skupinky a zpívaly a hulákaly a na každém rohu hlídkovali policajti. Neměl sem už žádné prachy a vzpomněl sem si, že je první máj, a tak sem si chvílema v duchu recitoval začátek toho Máchova a zkoušel, jestli by to nešlo na nějakou melodii, a nic sem nemoh najít. Octnul sem se na Malostranským náměstí a vzpomněl na Petřín, že je zasvěcený lásce, a já tam v životě s holkou nebyl a ten máj, kterej je lásce zasvěcen odedávna...

Na zastávce stála nějaká holka, a tak sem za ní šel a řek jí, aby šla se mnou na kafe, ale že mi ho musí zaplatit, že nemám ani vindru. Šli sme do Malostranský. Bylo tam žlutý světlo a spousta lidí a sváteční nálada a potom kolem devátý se začali ty lidi vytrácet, jako vždycky v tuto dobu, a já cejtíl, že už svátek skončil, ale cejtíl sem se krásně. Lechtalo mě pomyslení, že mám vedle sebe krásnou holku a že se dovedla šťastně smát, a úplně sem se do ní v ten moment zamiloval.

„Hele, já si dám ještě jedno kafe, jo? A můžu si dát cukr navíc?“

„Co se ptáš, vole?“ a hrozně se zašklebila, protože zrovna sme měli za téma parodování čáramanů. Strčila si cigaretu do koutku a čuměla na mě.

„No já jenom, aby ses neposrala.“

Udělal pohyb, jako když mi chce dát pěstí.

„Stejně je to divný, žes chodila do koleje, a neznali sme se, já sem tam byl denním hostem. Vzpomínáš, začali tam chodit první vlasatí. Tenkrát sem se z toho mohl zbláznit, když sem je poprvé viděl na vlastní oči.“

„A bylo senzační, že každých čtrnáct dní se tam tančil nověj tanec. Už si je ani všechny nepamatuju. Vždycky bylo zhasnutý a na parketu se to mačkalo a nikdo nevěděl, s kým bude zrovna tančit, když rosvítěj. Nikdy se mi nestalo, že bych dotančila s tím samým klukem, co sem s ním začala. A pamatuješ holandsko ve třech?“ Zasněně koukala do okna.

„Jo. Na tom bylo nejlepší, že když už se mi nechtělo tančit, tak sem si šel sednout nebo k pultu koupit pivo, a když sem chtěl tančit, tak sem se připojil k nějakýmu páru anebo prostě někomu holku sebral, a nikdo se kvůli tomu nenasral. A potom se vždycky k někomu táhlo a chlastalo až do rána a hrál magneták a nikomu nezáleželo na tom, s kým spí a jestli se s ním někdy ještě uvidí, a když se někdo dlouho neukázal, tak byl v kriminále.“

„Totiž, mám takový tušení, že sem tě na nějakým meidanu viděla.“ Koukala na mě pátravě. Zasmál sem se tomu.

„Víš, že je docela možný, že sme spolu někdy spali. Ale je to srandovní představa, že se tady pracně představujem a poznáváme a možná, že už sme spolu spali.“

Začali sme se hrozně smát a pár zbylých hostů se po nás opovržlivě ohlíželo.

„Ježiši, to byly doby. Myslím, že to byl nejlepší beatovej podnik vůbec, a ty mejdany taky nějak utichly.“

„Já sem byl z toho tak v prdeli, že sem začal dokonce psát, ale sou to hrozně zamendrákovaný voloviny. Neměl bych odvahu to někomu ukázat.“

„Dneska píše každěj idiot, a jak má popsany víc jak dva listy, tak se považuje za básníka. Prostě když to nemá ani hlavu, ani patu a je to co nejvíc nesrozumitelný a pitomý, tak je to báseň. Ještě sem neviděla, aby někdo z těchle pisálků napsal povídku.“

Najednou se začala smát a tlouct rukama do stolu a mně se vybavila zase koleje, když tam někdo sebou praštil na zem a mlátil pěstmi do podlahy, a začal sem mít dojem, že ji taky znám z nějakýho mejdanu, a dokonce sem si byl jist, že sme spolu spali. Do prdele, je to stejně náhoda. Cejtil sem

její hladkou tvář, a jak se chechtala, vylejvala svejma přivřenejma očičkama štěstí. Měla svůj miniaturní formát dámičky, co ví jak na kluky a jak z nich tahat prachy, ale dovede taky mít ráda a krásně žít a tomu druhýmu říkat takový ty krásný věčičky a upozorňovat na sebe takovejma těma krásnejma drobnostma.

Šli sme potom na Petřín a já si vzpomínal, jak sem se tady vždycky bál, protože se mluvilo o nějakých chuligánech, který sem tam nikdy neviděl, a to, že se mi nikdy nic nestalo, mi došlo, teprv až mně taky začali nadávat do chuligánů. Měl sem ohromnou kliku, že zrovna ten den nebyla zima a svítil překrásnej stříbrnej měsíc a stromy byly ještě nahatý a připomínaly mi ty krásný opilý holky z těch krásnejch mejdanů, jak vždycky k ránu se to všecko vzbouzelo a ještě bylo šero a ty holky běžely nahatý někam do kouta pro flašky s pívem a potom se uhasila strašlivá řízeň a spalo se dál a každému bylo krásně.

Byla krásná čistá noc a skoro nefoukal vítr a jen občas na nás dýchla žlutá žárovka lampičky, co jí zapomněli noční vandráci rozbít, a i v tom bylo něco krásnýho a pak sme si sedli na nějakou lavičku a větve nad náma byly rybářský sítě a měsíc byl zlatou rybkou chycenou do těch sítí a měl sem dojem, že se kolem nás potulují psy z Gauguinových tahitských obrazů, jak je ze začátku člověk vůbec nevidí a teprv, až se rozkouká, si jich všimne, a to je najednou takový tajemný. Jenže kolem nás ještě poletovaly bludičky a strašidla z českých pohádek a byl čistej umytej vzduch a byl první máj a Vilém s hrdličkou šprtali kuličky, ale tyhlety nápady zase Helenu rozčilovaly. Potom se mi přiznala, že jak sem ji oslovil na zastávce, že mě taky chtěla hned svíst a jak tak na to kouká, že se jí to povede, a já byl šťastnej, že se jí to povede, že má taky kliku, a měsíc si nad náma plul a už nebyl chycenou rybou, ale byl úplně slepej a ničeho si nevším, protože kdyby si něčeho všim, tak by ho vůbec nenapadlo zapadat, ale jelikož byl úplně slepej, tak si to šinul zapadnout.

Začalo se krapet rozednívat, tak sme šli šťastní domů a domy byly takový zasněný a jenom sem tam některej dům byl vzhůru a koukal na nás a záviděl. Helena mi ještě před jejich barákem dejchla na brejle a šla domů a já taky, ale měl sem hezčí cestu, a tak sem coural uličkama a pak sem na jednom baráku sebral českou vlajku a utíkal ulicema a mával s ní a hulákal. Zastavil mě policajt, ale byl úplně na mol, tak sme si krásně popovídali, protože to byl bejvalej hospodskej, ale tu vlajku už sem nepotřeboval, tak sem mu ji tam nechal a šel na okraj města do svýho sklepa. Byl sem tak ospalej, že sem cestou v chůzi usínal a jednou jsem dokonce vrazil do sloupu. Kolem byla světla, ale na ulicích ani noha a pak sem viděl mlíkaře, jak rozvážej mlíko, a to jejich chrastění, ale byl sem tak slabej

a unavenej, že sem si žádný mlíko nevzal. Ten den sem se musel domů dovnášet. Byl jsem tak unavenej, že si myslím, že bych normálně nedošel. Ve sklepě bylo vlhko a peřinu sem měl taky vlhkou, ale bylo mi to úplně jedno. Ponořil sem se do postele a ještě kouknul, jak je to všecko kolem mne bledé od světla z malýho okýnka úplně až nahoře, a spal sem a spal a spal.

Bohové, co žili tohle léto u nás, se domluvili, že se budou slejzat u muzea, protože to byl ten nejlepší Olymp, co se dal najít, a byly tam schody a všude, kde jsou schody, je naděje, že se tam začnou scházet. Nehodí se, aby bohové, když se domlouvaj o svejch božskejch záležitostech, stáli. Když nebyli zrovna u muzea nebo na nějakých jiných schodech a potřebovali se domluvit o slunci a vínu a mejdanech, tak si sedali na chodníky a vůbec někam pod sebe, protože sedět se dá všude, a i když chodili sami a dumali o svejch božskejch záležitostech, tak si sedali zrovna tam, kde se vyskytovali, a lidi kolem nich věděli, že mluvěj a dumaj o božskejch věcech, a to je švalo, a tak na ně řvali a nadávali jim. Řvali na ně, ať táhnou, ať nemyslej na ty svý věci, přece sou na světě jiný starosti, a ať s tímhle táhnou k čertu a se všim. Samozřejmě bohové věděli, že sou na světě jiný starosti, ale když je někdo bůh, tak musí přemejšlet jenom o božskejch záležitostech, protože potom už by to nebyl bůh.

U muzea se to bohama jenom hemžilo a plandalo se to tam jejich božskejma vlasama a každej se tam chodil koukat a každej si to chtěl vyfotit, lidi si chtějí všechno vyfotit, a i ti, co jezdili ze zahraničí, byli zvědaví, jak je to u nás s bohama, a tak se taky chodili koukat, protože byli zrovna tak pitomí jako ti ostatní, a jak to uviděli, tak utíkali a strašně se báli, protože věděli, že sami nikdy bohama bejt nemůžou. Pomlouvali je a snažili se je všelijak znemožňovat, ale bohům to bylo jedno a ani se s lidma nepřeli, protože jejich starosti i jejich inteligence jim byly lhostejný. Kerej bůh by si dělal třeba starosti s kupováním mlíka, když sou ho ráno plný ulice. Housek sou taky ráno plný ulice a stačí jen tam jít a vzít si a myslet si při tom, že konečně sme v zemi zaslíbené a že zítra uveřejněj noviny, že se bude kvůli bohům taky rozvážet víno a pivo a cigarety. Ženský byly rozvezeny už na počátku světa.

Lidi taky švalo, když nějaký bůh přišel vracet flašky od mlíka, protože věděli, že to sou ty flašky ze zaslíbené země a ta že není pro smrtelníky, a trafikanti věděli, že ty prachy sou za ty flašky ze zaslíbené země, nebo jiným božským způsobem získány, protože bůh nepracuje proto, aby měl prachy, nanejvýš by pracovali z dlouhý chvíle, ale to by nesměla být ledajaká práce a nesměla by mít pracovní dobu.

Nejvíc štvalo lidi to božský počínání v tramvajích, kde všichni hráli takovou hru, že si posílali dokola šedesátník jako fanty a jeden ty fanty vybíral, nebo tam byla na to taková škatule, na tu hru, ale bohové ji nehráli. Nebylo důvodu, protože to bylo moc obyčejné. Tramvaje sou na to, aby se jima někam jezdilo a ne aby se tam hráli nějaké idiotské hry na fanty, a to bohové věděli, tak na ty hry kašlali. Jeli tramvají a akorát koukali ven a mysleli tak, jak se má myslet, a nanejvýš se bavili tím, že dělali na lidi takový ty jejich moudrý obličej, že občas kopírovali lidi s těma jejich obličejema a dělali na ně ty jejich grimasy, a to ty lidi taky štvalo, protože když bůh napodobuje člověka, tak ten vidí, jak je malej a že je jenom člověk, a lidi maj kvůli tomu mendráky a ještě horší je, když viděj, že už ani to boha nakonec nebaví, že mu to za to nestojí, že ho to napodobování nakonec otráví, a tak na to okamžitě zapomene a myslí si jenom na svý záležitosti.

Člověk vždycky ví, s kým a kde bude spát. Bůh to nikdy neví, a ani se o to nestará a je mu to jedno. Přece se nebude starat ještě o to, aby to všechno měl. Zdá se mu to směšné. Ví, že to tam někde je, že se stejně s někým vyspí i že bude kde spát, zem je veliká, a tak si s tím nedělá zbytečný starosti, a když je teplo, tak spává u vody nebo v parku, aby viděl ranní slunce, jak vylejzá, a pozdravil ho, a když spí u vody nebo v parku, tak má většinou s kým spát, protože tam se vždycky, když sou bozi ospalí, sejdou.

Domluvil sem se s Helenou, že se pudem druhej den koupat do Podolí, a dali sme si spicha u polský informačky, ale jelikož sem si poplet čas podle mých speciálně nařízených hodinek, přišel sem pozdě. Bylo hovnáčkový počasí a jel sem přečpanou tramvají do Podolí a dokonce sem vlezl do vody a plaval. Bylo to pro mne něco šílenýho a úplně sem se zadejchal, a tak sem si sednul mokrej a studenej na vokraj bazénu, celej zimou sjednocenej, a šplouchal nohama po holkách, který se hromadně urážely. Necejtíl sem se v tak velikým prostoru a mezi samejma sportovcema se svým skoro nahým tělem nejlíp. Přišel ke mně takovej hrozně nesympatickej kluk a ptal se mě, jestli neznám nějaký ty big beatový skupiny a nějaký vlasáce, a já opravdu neznal, ale nepovažoval sem za nutný se tím chlubit tak slušivě zastríženému človíčku. Znal sem daleko víc, než si kdo mohl představit. Znal sem dokonce tolik, že mě ten hoch začal obdivovat a nabídl se, že mě doprovodí.

Šli sme po nábřeží a já mu vyprávěl, jaký to je v Itálii a v Anglii a kde všude mám příbuzný a co mi píšou a co mi posílaj a kolik mám peněz, ale že na to všechno seru a že chodím otrhanej. On psal básně. V tom případě mně už vyšly v Paříži dvě knihy básní a v Miláně se jedna připravuje

a Rimbaud je citlivka, Hemingway je nepříjemnej tlustoch a jedinej dobrej spisovateľ je John Shiling, a od tohoto okamžiku, kdy jsem objevil nového literáta, jsem ho opravdu považoval za nejlepšího. Samozřejmě, že sem to čet v originále a do češtiny to hned tak přeloženo nebude, protože to hned tak někdo neumí. Byl z toho v prdeli. Hoch se do mě přímo zamíloval, a než sme se nadáli, byli sme na Národní. Dal sem si s řečma pohov a měl sem radost, že mi tak otravná cesta báječně uběhla.

Rozhlížel jsem se po Národní a koukal, jak sou ty lidičky maličtí a jak to světlo si s nimi hraje a jak dou zavěšení do sebe nebo samotní a jedni utíkaj, druzí se loudaj, a viděl sem je uplně celý, hlavu aji patu najednou, a bylo to jak na Bruegelových obrazech a snažil sem se koukat na všechny najednou, jak se dráhy jejich chůze křížej, a na to vše svítily nenormálně vysoký lampy s tím bílým, ostrým a neosobním světlem.

„Neskáknem do Vagonu?“

Teď sem si uvědomil, že za celou dobu promluvil Jiří poprvé.

„Můžem, ještě mám trochu času.“

Sice jsem měl času na pár měsíců, ale co je mu do toho. Ono to vždycky líp vypadá, když je člověk zaneprázdněnej. Lidi si ho potom víc vážej a sou mu vděčni, že kousek toho svýho vzácnýho volna jim věnuje. Šli sme najednou hrozně pomalu po tom asfaltovým chodníku a připadal sem si zrovna tak maličkej jako ty ostatní lidi, byli sme taky takový dvě figurky, které se při pohledu zdálky hrozně pomalu pohybovaly. Vzpomněl jsem si, jak mi jeden kamarád vyprávěl, že v Miláně mají v jedný čtvrti gumový chodníky a všechny poměry baráků a dveří a oken i tloušťka skla sou vypočítány a v přízemí těch baráků sou velikánský mozaiky, taky vypočítány a barvy absolutně sladěný, a někde že sou dokonce pohyblivý chodníky, ale to je taky vypočítány, kde jo a kde ne. Snažil sem se do toho vžít a přišel sem na to, že bych se tam nedovedl vůbec pohybovat a že bych tam neuměl vůbec žít. Přesto kdyby už to mělo být všude i u nás, nemyslím, že by to bylo ono, možná, že by mě to štválo a házel bych do mechanismu chodníku olovenky, ale když se lítá na měsíc a skoro všechno je léčitelný a je moderní věda a závatné objevy, chodníky sou zrovna tak pitomé jako dřív. Nějak ten pokrok není vidět, a když by se člověk kouknul do lidskejch hlav, tak vůbec není vidět. Myslím, že kdokoliv vypadal tak, že stát za to, aby si ho ti, co nevypadají nijak, všimli, musí na to přijít. Myslím, že kdybych jenom všechny ty výlevy prostých duší, které jsem já zaslech, dal dohromady a dal na posouzení času, že se vrátí tak o tři tisíce let, ne-li o víc, jenže čas není spravedlivý a nikdy nebude a snad je to tak dobře, protože kdyby měl existovat jenom podle těch lidí, co nevypadají nijak, musel by přijít na to, že tady nemá co dělat. Naštěstí pořád se najde někdo, kdo

nějak vypadá. Alespoň uvnitř, a to je vlastně taky náramná provokace. Daleko horší než ta vnější, protože to je proti ostatním záluďnější. Pojmou ho s důvěrou mezi sebe a bác.

Došli sme k Vagonu a sestupovali po schodech dolů. Věděl sem, že se tady scházej ty božský bytosti s dlouhejma vlasama, co nějak vypadaj, a tak sem byl zvědavěj.

„Allen, a tam ten, co sedí a vejrá před sebe a jak se mu ta buchta hrabe ve vlasech, je Struna,“ povídal kudrnatěj blondák a usmíval se.

„Kahel. Maj tu desítku?“

„Jo.“

Struna mezitím sjel pod stůl a položil si bradu na ubrus a ta hnusná buchta mu začala plíst copánky. Allen se hrabal ve svej pečlivě uspořádaněj složce a prohlížel nějaký popsaný papíry a pak se na mě otočil.

„Čoveče, já se ti divím, že ty lidi nenosej přes ksicht ubrousek. Pracně si skrejvaj svý svihárníčky a sou háklivý na svý choutky a myslej si, jak na všecko vyžrali, a sou to zasraný spokojenci, který si držej pupek plnej svejch prasáren, ale mluvěj o vychování a slušným jednání, a přitom jim vyčtu na ksichtu, co sou zač. Je srandovní, že na mě řvou chuligáne, a vidím na autorovi té vtípnosti, že rád zajíčky anebo že si opíká dětičky na rožni anebo že jedinej ho vzrušuje číslo 69.“

Struna se zašklebil a normálně posadil. Teď sem teprve pochopil, proč se mu říká Struna. Tak hubenýho člověka sem už dlouho neviděl.

„Co je to číslo 69?“

„Vole, napiš si to a uvidíš. Mysli si, že to břicho je hlava a zobáček nohy.“

„Fůůůj! Vy ste prasata, kluci!“ zakvíčela ta buchta, ale bylo vidět, jak jí svitly očka. Všechny tyhle filmáčský buchty sou stejný. Myslím, že by si měly dát přes ksicht taky ubrousek.

„Co děláš?“ zeptal se Allen a zase se hrabal ve svejch papírech.

„Nic. Ještě před nějakou dobou sem studoval. Nehodlám vbrzku ani něco dělat. A ty?“

„Rovněž, až na to studování, jinak stejně a Struna taky.“

Byli sme si najednou nějak sympatičtější a Allen trochu tu složku odstrčil od sebe a Struna z boxu zase sjel pod stůl. Vůbec sem nevěděl, co si o něm myslet. Byl krapet záhada. Povíдали sme si s Allenem o klasice a o tom, jak každej blbec píše, a vzájemně sme se zkoušeli. Dopadlo to dobře. Podnik byl dobře osvětleněj a vrchní lítal s pivama a podlouhlým lokálem poletovaly naše myšlenky.

„Znáš Stones?“

„Báječný. Myslím, že je to nejlepší skupina. Beatles mi připadají trochu jako pimprlata, takový milionářský manekýni, co se za bůra usmějou, i když si při tom myslí svý. Jako mladší myslím byli lepší kluci, ale je fakt, že co se týče muziky, se jim nikdo nevyrovná.“

„To je jasný,“ odpověděl Allen.

„Myslím ale, že jako lidi sou nejsympatičtější Pretty Things a Who. Co myslíš, Kahle?“

Struna vylítl zase spod stolu a nějak příliš nahlas řekl: „Totiž Who, to je skupina. My Generation jenom na dva akordy, ale...“

„Di do prdele s těma svejma hudebníma rozborama. Ty to dovedeš tak posrat, ty muzikante.“

Chvilí bylo dost trapno. Struna udělal skoro plačtívej obličej a měl sem dojem, že chce Allena zabít. Taky si myslím, že tady trochu něco nesedělo. Docela by mě zajímalo, co chtěl ještě říct, a nechápal sem, proč mu do toho skočil, ale neznal sem je, a tak sem držel hubu. Allen se zase hrabal ve svejch lejtrech a ta pitomá buchta mu řekla, ať jí něco pučí.

„Ty di taky do prdele, i s tím svým zasraným filmáčem. Dej tu pracku pryč, nebo ti ji ukousnu.“

To sedělo a Struna se zase udobřil, ale myslím, že si tohle založil. Vypadal, jako kdyby měl všechno založený a doufal, že někdy se mu podaří to vrátit. Vytáh nějaký prášek a sežral ho.

„Doufám, že je to amorek.“

„Jé, já sem taky jednou dostala prášek, a když sem ho snědla, tak mi řekli, že je to amorek, ale...“

„Prosím tě, drž hubu, ty krávo jedna.“

Buchta přestala poposedávat a začala z toho všeho bejt pořádně vyděšená. Vzpomněl sem si na Helenu a měl trochu na ni vztek, že dnes nepřišla. Chtěj sem se s ní dost silně vidět. No nic. Alespoň sem se dostal mezi tyhle kluky. Vypadaj oba báječně. Doufám, že se s nima uvidím častěj. Vůbec sem netušil, že se s nima uvidím půl roku každej den a že bude takový žhavý léto.

Vypadli sme z Vagonu a táhli na nábřeží. Měli sme fůru času. S Allenem sme šli vpředu a za náma se strkal Struna s tou buchtou. Lidi byli dost klidný, asi byla dost tma.

„Čoveče, sou dni, kdy mi ani jeden člověk nenadává. Sem potom takovej šťastnej. Někerejm klukům to vadí, ale to sou pitomci. Jednou sem šel po Václaváku nahoru k muzeu a jeden takovej medvěd, břicho jak středověkej globus, viděl sem už z dálky, že po mně čumí, najednou zařval, ale

šilným hlasem, kde máš kozy, máno. Myslel sem, že se v ten moment poseru.“

„Tohle je fantastickéj fór. Je od něj milý, že si vymyslel něco novýho, i když je to značně stupidní, ale aspoň to není jak ty ostatní blbouni. To, kdyby se viděl, nebo ,ten vypadá, nebo ,hele máňa, už mi leze krkem.“

„Jo, ty lidi sou naprosto bez fantazie a kouska inteligence,“ řek Allen a vyskočil na kameny zábradlí mostu, co de od Národního, a šel vedle mě.

„Myslím, že si koupím vzduchovou pistoli a budu po těch volech střílet.“

„To já bych si tam dával místo broků injekční stříkačky a vstřeloval jim úplavici.“

„Jo, to by bylo nejlepší.“ Seskočil ze zábradlí a zařval dozadu na Strunu: „Hele, ty krahujče, hoď kostrou a tu buchtu hoď do vody. Stejně s ní bude hovno.“

Struna fakt vzal tu holku do náručí, vypadalo to, jako kdyby držel bachratýho trpajzlíka, a dělal, že ji háže přes obrubu. Absolutně pištěla. Dali sme se do běhu a na navigaci sme přišli naprosto schvácení.

„Do prdele, zasraný sportování.“

„Myslel sem, že si vylámu všechny klouby na tom kamení. Taky hovno vidět. Snad by bylo nejlepší napsat na prezidenta, že na svou cestu za příživnictvím málo vidíme.“

„Jo, ten na nás hodí sranec. Sytý hladovému nevěří. Teda, ten co už je v cíli, nikdy nevěří, že to byla taková honička.“ Sem si zamudroval.

„Von Struna myslí, že se mu to s tou buchtou povede, ale je na omylu. Ta kráva je tak akorát na házení do vody.“

„Já si myslím, že je na hovno.“ Prostě sem měl den na postřehy.

„Jo, tady je na to prostředí, ukázal bych ti nějaký věci.“

Vytáh složku a předčítal nějaký básně a nějaký povídky, ale nebyly tak dobrý jako potom v létě. Slunce v nich bylo ještě ospalý a teprv si hledalo místo na obloze, to správný místo, aby to, co má bejt ve stínu, bylo ve stínu, a to, co má bejt osvětlený, bylo osvětlený. Aby tam nebylo všechno, ale aby tam zase nic nechybělo. Tady všechno nebylo, ale něco tam chybělo, ale bylo to čistý, čistý, čistý a naprosto subjektivní. Nebylo to dílo, ale byl to on sám. Nevyhovoval sice naprosto společenským normám, ale byl čistej. Struna byl taky moc velkej na společenský normy.

Byla zaprášená noc a i Vltava byla špinavá a od mého probuzení, sice to je sotva čtrnáct dní, se tady hodně změnilo. Vody ubylo a byla klidnější a šedivější a byla tou cestou od pramenů nějaká unavená a zdaleka nebyla už tak dravá. Vlnky si hrály a Karlův most stál důstojně na svejch

roztaženejch nohách a mostecká věž to všechno ze špinavé tmy přehlížela, taky rozkročená, a šňůry světel mi připomínaly cirkus, když odešlo publikum a ještě se nezhaslo, ale všichni už sou odmaskovaní a něco by snědli a není co.

Přišel Struna s tou zasranou buchtou a chvíli sme seděli a kouřili a potom ji chtěl mermomocí hodit do vody a ona pištěla jak siréna a na mostě zasvítla baterka, a tak sme ve zmatku prchli, protože sme měli za to, že je to policajt.

Posledních sto kilometrů sem jel na korbě nákladáku a pořádně sem vy-mrz. Shodil mě v zaprášeném, pro mě neslohovém Karlíně. Snad někte-rejm jeho rodákům dávaly systém domů a ulic a obchodů a prachu pro-porce nahlížení, ale pro mě je to nepříjemná existence v prostředí. Táhnul sem pod paží kytáru a potkal sem jednoho kamaráda malíře, kterej mě jistě odsuzoval za to, že sem se teď vrhl na tohle, ale vyptával se, aby snad mohl se známejma lidma o mně si povídat, i když já sám sem ho nezají-mal. Helenu sem našel U Lípy a hned se na mě vrhla, vykřikovala, že jí přijel kluk, a bylo mi z toho krásně nahatě a všichni lidi z týhle posraný beatnický party na nás zle koukali a určitě z toho byl hafol pomluv, proto-že sem byl vlastně přivandrovalec do jejich společenství a každé společen-ství je patriotické. Táhli sme do sklepa a oba sme měli na mysli milování a breptali sme pátý přes devátý, další příhody během našeho odloučení, a snad sme si zase o něco líp rozuměli. Rourák pod náma vrzal a jistě vy-plašil všechny pavouky a pak přišel Allen, a tak sme na sebe chvíli pokří-kovali. Trochu sme se dusili z toho dlouhýho odloučení, ale skoro sme si neměli co říct, tak sme se utekli v kecání k jinejm věcem. Podával mi nový texty a Helena mě hladila po zádech a byl sem zase sám se svejma myšlen-kama někde na silnici, o čem jim nikdy vyprávět nebudu, protože to ne-umím a sou to jen pohledy a nejsou na to slova. Byli sme zatím každej na jiným moři, a tak sme šli spát a až ráno sme se setkali na jednom společ-ným ostrově a chtěli něco společně. Venku svítlo slunko a foukal sexuálně dráždivěj vítr. Šli sme podél Vltavy proudy lidí a já si listoval lidskejma tvářema a pohledama, který mě mýjely v tý věčný knize lidstva, a jako bych vcítil další odstavec. Stáli sme na nábřeží a koukali na Hradčany, na ten kýčovitý pohled, a snažil sem se to vidět jinak, v jinejch barvách a důra-zech, ale stejně už by to dnes malovat nešlo. Řeka byla jako neposedné nitě tónů, který se nervózně pletly po hladině, a dole určitě se proháněly ryby a existovaly si svým vlastním životem. Díval sem se na různý místa na protějším břehu a vzpomínal na všelijaký příhody a momenty a zazní-valo mi to barevně do toho obrazu Hradčan, kterej už dneska nejde na-

malovat. Karlův most byl rozkročený přes řeku a cejtíl sem i v tom kraválu tramvají za sebou okolní středověkou ornamentiku, ale ne tu muzejní a zaprášenou, kterou nám vnucují knihy.

Došli sme na most.

„Hele, ponorka!“ zařval Allen a oba sme se vrhli na prkno a shodili ho do řeky a koukali, jak se potopilo a zase vyplavalo.

„Kdepak, to je ledoborec v severních mořích,“ povídal sem a prudce sem se otočil a udělal hroznou grimasu, protože sem si všim, že si na nás nějaká idiotská výprava, když nás takhle viděla, připravila foťáky. Doufám, že to někdo zrovna zmáček. Poskakoval sem po jedný noze dopředu a různě balancoval a koukal se na sochy v řadě a cejtíl jak sou zbytečný a krásný. Pak sem cejtíl, jak mě Helena chytila za zadní kapsu, a tak sem ji objal, šli sme do sebe zachumlání. Na Allena vykřikla nějaká paní, a tak si před ní sed a báječně se na ni usmíval a paní bylo určitě, jako by jí někdo zvednul sukni, a určitě necítila, jakéj báječněj vítr fouká sem nahoru na most.

Seděli sme u vody a kouřili. Bylo ticho a asi dvě hodiny v noci. Měsíc svítil na naše skrčenecké postavy a všechno mi to připomínalo nějakou událost, co se stala někdy před tisícem let, a vlastně to nebyla událost. Jenom sme seděli a koukali. Voda se valila pod náma v nepochopitelných vírech a tvarech a nemyslím, že by byla krásná nebo ošklivá. Byla ve svém pohybu a vlnění a všem, co dělala s tím, co se nazývá vlny, ale každou vteřinu by se to mělo nazývat jinak, protože myslím za celou nekonečnou dobu své existence neopakovala ani jeden obrazec nebo útvar, naprosto dokonalá. Celá Praha a Karlův most mi proti ní připadaly jako diletanské práce ze sirek a teprve až za chvíli mi došlo, že to všechno má podobný život jako ta voda, ale v jiné závislosti na čase. Všechno se pomaloučku a mikroskopicky rozpadá a lidé to tu a tam opravěj nebo zbouraj a udělaj něco jiného a holubi na tom mají nějakou zásluhu a vítr a déšť, a kdyby byl někdo schopen natočit film s jedním snímkem za rok a točil to deset tisíc let a potom to pustil v jednom zátahu, tak by si to myslím ve svém pohybu a vlnění a neustálém vzniku a zániku čehokoliv s vodou nezaдалo. Snad tak to myslel Einstein s tou relativitou, ale v tom případě by mělo všechno v podstatě stejnej pohyb a stejný život a čas jako takový by neexistoval a každá věc by existovala akorát podle skupenství své hmoty. Hory sou vlastně zkamenělé vlny, a co je pro vlnu na vodě vteřina, to je pro horu milion let, vsadím se, že má zrovna takový pohyb. Trochu se mi z toho dělalo na nic. Duchářina a spiristika se mnou už dlouho nehejbe, ani Bůh

a všechny takzvané tajemné věci, ale tomuhle a hvězdám a nekonečnu se nevyhnu, a zrovna takové pocity mám před uměním.

„Čoveče, dneska bychom mohli nabalit nějaký holky,“ řekl Allen a z otvoru, co sou ústa, mu vylétla spouta cigaretového kouře.

„To bychom mohli, už to na mě taky leze,“ koukal sem se na měsíc a měl sem dojem, že se za ním někdo schovává a že se tam musí moc tísnit. Vlastně bych tomu moh věřit a nikdo by mi nic nemoh dokázat.

„Hele, Jardo, za tím měsícem se někdo schovává.“

Trochu mě to zarazilo. „Právě na to myslím.“

„Myslíš, že tam opravdu někdo je?“

„Nahá ženská.“

„Krávo, to by si rozedřela zadek o krátery.“

„Tak se mi zdá, že si bejval ve škole nějakéj, dobrej žák.“

„Myslíš, že sou tam opravdu krátery?“

„To je zase fakt. Co já vím.“

„Mně připadá měsíc jako baterka pro milence, protože milování po tmě stojí za starou bačkoru.“

Všechno, co stálo, bylo strašidelně bílý od měsíčního světla anebo odporný od luceren a jenom voda byla laskavá a dodávala mi pocit klidu a bezpečí.

„Hele, jak se ta voda vlní, tak tam by klidně mohl bejt vodník a teď si představ, že v té tmě a téhle náladě by vylez a začal žebrot a cigáro.“

„Myslím, že bych ho bacil, protože to by mě mohla klepnout pepka.“

Začal sem si představovat, co by se stalo, kdyby najednou se voda zastavila tam, kde je, že by zkameněla, a celej život by zkameněl a všichni lidi a nic by se třeba čtrnáct dní nehejbal a já mezi tím chodil a na každýho si šáhnul a všechno prohlíd, a potom by zase oživli takhle v noci a dokončili by, co začali, třeba se vzbudili, a voda by tekla dál a vítr foukal a nikdo by o ničem nevěděl. Nejde o to, co bych moh províst a co ukrást, ale o to, že tohle se klidně mohlo stát, a nikdo o tom neví. Jednou v noci se mi zdálo, když sem maloval, že sem se najednou úplně zastavil a celej svět zasvištěl jednou dokola, o celou otáčku, a nikdo si toho nevšim a věděl sem to jenom já. Krapet mě to děsilo.

„Víš, co bych teď, Jardo, udělal? Vzal bych pramičku a jel doprostřed řeky se podívat, jestli tam taky měsíc svítí, anebo vůbec jestli ta řeka tam uprostřed existuje. Zdá se mi to spíš jako placatej prelud. Taky máš dojem, že bys po vodě moh chodit? Mně by akorát vadilo, jak by se ti to pod nohama svíjelo, a když bys sebou bacil, tak by tě to zespoda různě bouchalo jako miliony pěstí a všelijak to s tebou pohazovalo. To zase není nic valnýho.“

Všechno vypadalo jako ze stříbrných pavučin a tma mi připadala jako krásná barva na obraze a najednou se mi všechno začalo zdát placatý a namalovaný.

„Hele Allene, já se du projít, mám dojem, že tady není místo, ani kam by se dal vyfukovat cigaretovej kouř, a tak du dělat doury vzduchem.“

Šel sem nahoru k sešlé zdi a díval se na řeku a na Allena. Vypadal s vlasama na ramena a s fousama jako přízrak a měl sem dojem, že musí přemýšlet o něčem hrozně velkým. Je to volovina, ale ten měsíc a ticho a noc a obrovské stromy nad ním, kterejm větve visely zrovna jako jeho vlasy, ty stromy se mi zdály jako kamarádi, kteří se taky vykašlali na civilizaci a nechali svůj vzhled takovej jak příroda chtěla. S upravenejch stromů a ostříhanejch je mi drobet na blití a vždycky, když jim přerůstá nějaká větvička, tak mám dojem, že se dopouští nějaké trestné činnosti. Zrovna tak mi připadá ve dne, když du sám a lidi koukaj a pokřikujou a slunce na to svítí, že se dopouštím něčeho, za co mě mají právo popravít. Mám rád proto noc, kdy mi připadá všechno samozřejmé a správné a všechny ty lidi, co se kvůli nějakým centimetrům vlasů rozčilují, spěj. Ve dne si taky připadám se svým já laciněj a stupidní, jako člověk, kterej z komplexu méněcennosti začal provokovat lidi, a snad kdyby nebyla noc, tak bych si nikdy nenechal narůst dlouhý vlasy. Teď mě taky napadlo, jak je nesmyslné, když nad tím uvažují, ale k tomu mě donutili lidi, že si připadám najednou jako z jiného světa, a snad je to taky dobře, protože kdo chápe tohle všechno kolem. Jenom zaslepenci si můžou připadat jisti světem a svou existencí a zákonem a povoláním. Všem rostou dlouhý vlasy, akorát že si je nechávají od holičů obírat, a tak vypadají, že sou krátkovlasí, ale to je jen klam. Jejich vlasy se povalují po smetištích a popeláři je vyvázej s popelem a nikdo nemá od přírody krátké vlasy. Tyhle úvahy sou na nic a připadá mi zrovna tak nesmyslné, že se dají brát dlouhé vlasy jako politická akce a že někteří vlasáči to tak berou. Nikdo mi nikdy nechce věřit, že to nosím jenom proto, že se mi to líbí, že si připadám dobře. Všechny diskuse a i mé úvahy o tomhle mi připadají hrozně pubertální, ale mám pořád takovej dojem, že svět je velikánská puberta.

Šel sem k mostu a přešel ohradu a vlezl si na lešení, co bylo pod prvním obloukem. Měl sem strach, ale nechápal sem z čeho. Byl sem těsně pod vrcholem oblouku, ležel sem na prknách a koukal se škvírou na vodu a plival do ní. Za chvíli sem z druhé strany vylezl Allen. Nebál sem se. Věděl sem, že teď sem může vylézt akorát on anebo někdo jemu podobnej, i hlídač by se sem bál.

„Čoveče, ten Bruncvík má meč z aušus železa. Teď sem šel se za ním podívat a dost sem se tím zklamal.“

Všude kolem nás byla noc a tma a pod náma šustila voda, z níž trčelo tohle rezavé lešení. Leželi sme sedle sebe na prknech a připadali si jako zločinci. Ten zločin, že neumíme pracovat a že nejsme ničím vyučeni a že jaksi vypadáme, že se jen tak potulujem a přemejšlíme si a občas píšem básničky, který stejně nemaj smysl, akorát ten, že se snažíme nacházet něco správného a velkého. Ale tohle sou moc velká slova. Ono je to prosčí, i když míváme hovory o těch největších věcech, jako nakonec každý, ale snad to je tím, že chcem najít, co vlastně sme, a je to trochu primitivní, protože je to návrat zpátky, jenže mě ta civilizace a její vymoženosti lezou krkem. Mám rád noc a vítr a měsíc, protože se tam cejtím dobře. Mám rád volnost a zdá se mi dost hloupé, když čtu někde o velikosti přírody a o tom, že se od ní učíme, a slunce, voda, vzduch a louky a potůčky, že se na to ještě nikdo pořádně ani nepodíval. Že právě v tyhle vegetaci je život. My se svým moz- kem sme moc omylní a domýšliví, ale nikdo nezná smysl žití a důvod narození a smrti a to, co říkáme, sou jen fráze a v každý době se říká něco jiného. Když sme sem přišli bezdůvodně, tak si taky nebudem vymýšlet důvody žití. Smysl má život stromu, protože je takovej, jakej je, a snad má akorát smysl řídit se jenom tím, a že nám to myslí, neznamená, že sme nesmrtelní a pro vesmír potřební. Ještě sme nic nevymysleli. To všechno už tady bylo dávno a my to akorát odhalujem, a ani nemůžem než odha- lovat.

Začalo svítat, a tak sme nechali hovoru a slezli dolů a šli přes Starý Město domů. U Staroměstskýho náměstí nás sebrala policie a odvedla na zjištění na strážnici. Bylo tam teplo a my byli strašně ospalí. Pak sme šli domů a potkávali spousty divnejch lidí, jako vždycky kolem čtvrté ráno, a nesnažili se chápat. Hrozně se nám chtělo spát a připadali sme si jako zmoklé slepice a ani sme se tomu nebránili. Nezáleželo na tom.

Člověk stojí před vrbou, pod zmrzlým břehem teče potok, na ostrůvcích kamenů jsou čepice sněhu a ledová voda proudí a teče a vlní se jako silní a nezadržitelní zelení hadi. Člověk se na to vše kouká nehybně ze svých očí. Má na sobě černý dlouhý kabát s ohrnutým límcem, čupřina hnědých a nečesaných vlasů mu padá do černého obočí. Kolena mu pevně objímají černé kalhoty tak těsně, že cítí sebemenší závan větru, a k botům se kalho- ty neúměrně rozšiřují. Mezi černými obroučkami brýlí mu vchází do očí svět bez vůně, ale zato jej více a ostřej cítí nos. Vrba je hnědá a nevrhá do sněhu žádné stíny. Hodně daleko před ní za bílými pláněmi je vidět pruh černého ještěra lesa, který své hřbetní ostny drže vystrkuje proti šedivému nebi. Černé špičaté polobotky jsou zabořeny do sněhu a prostupuje jimi k nohám chlad, ostrý chlad sněhu, který zápasí s tělesným teplem nohou,

a kompromisem je voda, která botama prosakuje. Za půl hodiny se černé boty proboují až na černou zem.

Kdyby se člověk slíknul donaha a pohodil černé šatstvo kousek dál do sněhu, který je na povrchu jemný jak vlásky novorozeněte, tak by citlivé a cvičené oko mohlo konstruktivními čarami celé veskrze oblé tělo (oblé pod hladící teplou dlaní) vykonstruovat do hranatých pavučinových tvarů, ale přesto by tělo neztratilo podobu a přitažlivost a na rovné bílé kreslicí čtvrtce, v mrazu nepřijemné na omak mohlo být podobné a skutečné a mohlo by působit dojmem nevyprchaného tepla. Bílá kreslicí čtvrtka, když se pohodí do bílého sametu sněhu, tak je od sněhu kousek přes okraje potřísněná, ale bílý papír nerozpustí ani trochu sněhu a po zvednutí zůstává ve sněhu něžný otisk.

Když hodíte do čerstvého sněhu modrou tužku (ten člověk stojí pořád u potoka), tak se propadne a políbí černou zem, ale nikdo jí to nemůže dosvědčit, poněvadž pod sněhem je světlemodrá tma, a když jej odhrneme (mráz při tom zalezá za nehty), zase na ultramarínovou tužku bude svítit slunce a ta se bude lesknout pod zimním zubatým sluncem a budeme mít zmrzlé konečky prstů a důkaz zase nepodáme. Po této akci zůstáváme ohnutí (člověk v černých brýlích, v černém dlouhém kabátě, v dole širokých kalhotách a černých špičatých botách zůstává také ohnutý), akorát napřímíme hlavu a podíváme se směrem k vzdálenému lesu. (Muž přes skleněné i vyleštěné brýle se podíval k lesu a přes velikou sněhovou pláň jako rozbrázděnou tisíci bruslemi krásných krasobruslařek v červených kostýmech připomínajících peklo, ale žádné tam nebyly a vál svěží zimní prosluněný vítr).

Kousek dál nalevo byl ladovsky zasněžený barák, ale osvětlený zimním sluncem a jeho zlatě žlutými, tenkými a narýsovanými paprsky. Dům měl sněhovou čepici a komín měl tu čepici čmouhatou a kolem byly nahé stromy a za spoustou tyčkovéjch plotů vesnice a všechny domy měly čepice a z leteckého pohledu byla kousek dál za koberečkama polí a ohrádkama mezi další vesnice a na jinou stranu taky, anebo les, a mezi tím se nepravidelnými girlandami vlnil potok s ostrůvky sněhu, nepravidelně obklopován vrbami, které z výšky vypadají jako hlavička s pár chlupama. Dole pod stříbrným letícím letadlem stála černá tečka člověka, který se vzdalujícímu letadlu prodlužoval, ale zmenšoval, protože pilot v celuloidových brýlích ho viděl stále více z boku, a kolem byly políčka a lesíčky, černé opilé šňůry polních cest a na volném prostranství sem tam strom, více na sever pokojně spal ježek lesa, a čím byla výška větší, tím byla krajina mohutnější, tím zněla obsáhlejším akordem obrovských sněhových varhan bez barokních andělíčků, varhany jak bílé zamrzlé jezero, ale kra-

jině chybí plachetnice. Všechno je v obrysech mohutnější, v detailech ti-
tější a muž už není vůbec vidět a zemský povrch se otáčí pod stříbr-
ným letadlem.

Slunce vysílalo tenké, narýsované paprsky pryč od sebe, ale nejvíc kuže-
lovitě na zemi, na tu zemi, která by bez modré nedala ani ránu, a pilot
v celuloidových brýlích se díval před sebe a dával pozor na ovládací pult.

Šel celej den a chvílemi mu klouzaly boty na uježděném sněhu silnice.
Vyšel za tmy se spoustou černých myšlenek, a jak se rozednilo, spadlo to
všechno z něj a viděl jen bílé pláně a v dále tmavé kulisy lesa položeného
na bílých pláních. Díval se na havrany a ti, když se k nim přiblížil, vždycky
těžce vzletli a sedli si na další sloup a potom odletěli někam pryč. Občas
přejelo kolem auto, ale nestopoval. Snažil se nalézt to tempo, které ho za-
hřívalo, ale aby se zase nepotil. Jeho dlouhá, shrbená a hubená postava
v černém kabátě ostře kontrastovala s bílým sněhem. Kolem něj projíždě-
ly vesnice. Šel někam pryč, někam na sever a neměl cíl a věděl, že dlouho
nevydrží, snad ještě zítra půjde, ale asi ne, protože přijde noc a není si kam
lehnout, pořád se musí jít, protože zastavit se znamená zemřít, ale přijde
moment, kdy nebude schopen jít dál, kdy se zastaví vyčerpáním a to bude
konec. Čím dál šel, tím se konec blížil. Začínaly kopce a pomalu padal na
krajinu soumrak. Byl unavený a hladověj, v žaludku pocít zimy z celoden-
ního hladovění a únavy.

Odbočil ze silnice a dal se po cestě k lesu. Terén stoupal a les vypadal
útně a mezery ve stromech jako by byly otevřené náruče. Na lesní cestě
bylo už šero a sníh byl neuježděný a bořily se mu do něj nohy a do polo-
botek se sypal sníh. Odbočil i z této cesty a lesem se dostal k nějakému
korytu, které se příkře zvedalo nahoru. Boty a nohavice měl promáčené
a prsty namrzlé. Na všechno padla modrá tma. Nikde nebylo člověka ani
žádné světlo. Lidi, kteří byli teď tak šíleně vzdáleni, se někde doma hráli
u kamen a jeho rodiče byli asi nešťastní z toho, kam se ztratil jejich syn.
Z práce dopoledne volali, že nepřišel, že nenastoupil, a ani u přátel nebyl
a akorát na stole v kuchyni zůstaly dvě prázdné láhve od vína a popelník
plný vajglů a popela.

Pustil se korytem nahoru, po kolena ve sněhu a byl už unavený, že občas
upadl nahatejma rukama do sněhu, ale nic už necítil. Byl naprosto otupen
a opuštěn a sám a na ničem mu už nezáleželo. Už dlouho ne. V hlavě mu
vězela nějaká neskutečná vzpomínka, velice žhavá vzpomínka, ale bez tva-
ru, spíš pocít něčeho ztraceného.

Dostal se pod malou skálu, kde bylo nafoukáno víc sněhu. Zabořil se
najednou do sněhu až po pás. Zastavil se a sednul si do něj, schoulil se do

sebe a najednou mu bylo dobře a krásně. Bylo krásné teplo a modrá noc a kolem šuměl les. Pomalu usínal a všechno bylo krásné a tiché a modré.

Ještě jsem se zhluboka nadýchnul a zavřel oči. Mokrý šatstvo hrálo a pozvolna jsem se ponořil do snu. Ještě jsem si stačil uvědomit, že tohle je ono. To je teprve ono, že sem opravdu sám, že mě tady nikdo nenajde, a byl jsem šťastnej...

Klečel jsem na schodě pod holkama a vedli sme krásný řeči o tom, jaký je slunce, a pihovatá Renata se šťastně smála a mně bylo taky hrozně fajn. Kolem nás se to vlnilo lidma jako na moři a místo vln šplouchaly dlouhý vlasy holek a kluků. Slunce se lesklo odevšad, nejvíc z těch vlasů a Renata držela ve svejch packách mou ruku a byla předkloněná. Druhou rukou jsem ji hladil po koleně a vyvěšeným, vytahaným svetrem s výstříhem sem jí viděl černou podprsenku. Vyprávěla, jak se byli s klukama koupat a jak jí kluci šplíchali na nohy vodu a pak tam skočila a pod vodou se jí vlasy rozzevlály. Když vylezla, byla jak zmoklá slepice, ale nejsrandovější byli kluci, co měli hodně hustý vlasy, ti vypadali, jako by měli přes hlavu přehozenej mokrej hadr, a čouhala jim jenom brada a na zádech jim ta hadra pouštěla spousty vody. Kdosi na ně pokřikoval, ale jim to bylo putna a váleli se po trávníku a smáli se slunci do ksichtu a slunce se na ně taky smálo.

Pak mi povídala o mejdanu, jak se tam všichni naprali a ona si jenom v kalhotkách vylezla na stůl a nějakej vůl jí ty kalhotky strh a roztrh, a ani ráno už je nenašla, tak pod jeansema nic nemá, ale jeden kluk jí slíbil takový ty velikánský pánský trenýrky, a hrozně se smála.

Za mejma zádama se ozval hroznej řev. Otočil sem se, ale Renata mi držela ruku pořád. K muzeu přitáhla další skupina. Princ ze skupinky vyčuhoval a pohromadě vypadali všichni jak ruskej pravoslavnej kostelík s moc věžičkama a hlavy byly nervózní cibuličky.

„Ti vypadaj jak ruskej kostelík.“

„To jo, jenže sou buď napraní, nebo nafetovaní. Já sem slyšela, že Princ bez prášků nepřečte ani knížku.“

„Myslím, že je důležitější, že vůbec čte.“

„Tak to zase on čte, akorát se mu divím, že se stýká s těma volama.“

K Princovi se seběhlo ještě pár lidí a kostelík se rozrostl. Docela sem podlehl tý představě a nevadila mi, protože oni stejně neměli normální hlavy. Nikdo nebyl normální, a když je někdo viděl, tak jim to říkal, ale oni to věděli. Vlasy jim dělaly z hlav takový cibuličky a lidi to štvalo a hrozně jim za to, že vypadají jak ruskej kostelíček, nadávali. Když šel něktej sám, tak nevypadal jako ruskej kostelíček, ale vypadal rovnou jako bůh, a to lidi

šťvalo ještě víc a všichni ho chtěli ukřižovat, jenže lidi sou dneska srabové a sami si na ně netroufnou a pokaždý, když šel takovej bůh sám, tak se lidem smál a ti, co bydleli nahoře, tak když ho viděli jít, tak po něm plivali a házeli po něm různé věci, protože lidi myslej, že když je někdo bůh, tak se to týká všech a že s tím mají všichni co dělat.

Bohové se vždycky slejzaj na nějakým fleku nahoře, aby tam mohli koukat na lidi a víst si tam božskej život, a ten flek musí bejt tak vysoko, aby tam taky mohli vědět, že sou a že sou nesmrtelní, a musí být blízko slunci, protože slunce je taky božský a každej, kdo je bůh, se pořád vydává ke slunci a pak si na něm vysedává a hřeje si na něm zadek, ale někdy mu to propálí kalhoty, a jelikož je to bůh, tak má jenom jedny kalhoty, protože na co by jich měl víc. A potom, jak tak chodí v těch kalhotech, tak lidi na něj řvou, protože moc dobře vědí, od čeho to má, a ty lidi, když si náhodou propálěj kalhoty, tak si vezmou nový, protože mají doma plný skříňě kalhot, jejich cílem je mít doma právě plný skříňě kalhot, jenže se ke slunci stejně nikdy nedostanou a jsou jim ty kalhoty na nic.

Každej, kdo se jednou vydal ke slunci, už má kousek jej v sobě a to slunce z něj září a je to vidět z veliký dálky.

Bohové musí nosit dlouhý vlasy, protože co by to bylo za boha, kdyby mu odstávaly uši, ale taky musí mít své anděli. Andělé jsou modří a staraj se o bohy a jezděj za nima speciálníma autama. Bohové se potloukaj pěšky a akorát čekaj, kdy je anděl zase svezou, a anděl na sebe nenechají nikdy dlouho čekat. Choděj zjišťovat mezi bohy, jestli sou to opravdu bohové, jestli se náhodou mezi ně nevetřel někdo, kdo není bůh, a s tím pak zatočej. Ale mezi andělama sou taky padlí andělé, co jednu holku s božským původem obtěžovali celou noc, zrovna když neměla kde spát, protože bohové nikdy nemaj kde spát. Na tu noc jí nikdo nechtěl pučit postel a rodiče ji už před půl rokem vyhodili z domu, protože je šťvalo, že porodili boha. Tak šla za andělema a ti jí dali židle k sobě, ale stejně se nevyspala, ale bohové se maj navzájem rádi, a tak si ji vzali k sobě a bydleli společně, a protože bydleli tři na jednom fleku, tak měli troje kalhoty a pučovali si je a všechny byly propálený sluncem.

Na moment sem se probudil a zdálo se mi, že mám popraskaný rty od vedra. Potom sem si teprv uvědomil, že je kolem mě snih a že je zima a že blouzním. Nebyl sem schopen ničím pohnout. Byla modrá tma a já byl v koutečku lesa, a vlastně mi bylo hrozně teplo. Cítil sem akorát kousek od sebe smrt a byla taková čistá, bylo to to nejčistší, co sem zatím zažil. V hlavě mě pánilo velké neštěstí, tak sem zase zavřel oči a obrátil pohled do sebe.

Na jiskřivých sněhových pláních bylo štiplavé ráno a zimní slunce zlatilo snůh. Havrani se svejma tlustějma zobákama poletovali těžce po polích anebo učeně čuměli někam a potom zase jinam, ale dělalo to dojem, že to jejich koukání má náramnej smysl. Na volným prostranství bylo takový ticho jakoby ošlehané větrem, a v lese si zase ticho spokojeně broukalo. Byla taková svěží a promrzlá pohoda. Pod nohama dvou mužů s puškama na zádech křupal snůh a bylo to, jako kdyby si zároveň oddejších, že bejt navršenej je šilená únava.

„Podívej se, Huberte, někdo tady šel,“ řekl jeden z mužů a podrbal se rukavicí ve vousech.

„Možná, že byl trochu unavenej. Nějak ty stopy nejsou nejjistější – ovšem v polobotkách do sněhu je hloupost.“

Druhý muž vážně kynul hlavou a šli mlčky dál. Bílá pára odlétávala jim od úst. Byla to ústa, která pijí jenom rum anebo domácí slivovici a kouří hodně laciný cigarety, který se dávaj v kuchyních statků na kredenc mezi koření a za čtrnáct dní jsou báječně parfémovaný a je z nich taky cejtít ta pára, co stoupá z hrnců s polívkou nebo s brambor pro prasata. K takovým ústům nutně patří vysoké boty a špatně oholený fousy. Muži stoupali po cestě k lesu a mlčky sledovali stopu a nemysleli na ni. Na lidský stopě na cestě je akorát čitelný to, že je lidská. Zvířecím stopám se rozumí víc než lidským.

„Co holka, už je zdravá?“

„Jo. Zítra jde do školy. Včera za ní přijel doktor a říkal, že už je to dobrý. Stará mu dala nějaká vajíčka a napil jsem se s ním té dvouroční slivovice. U autobusu sem mu dal ještě flašku mladýho jabčáku. Je sice trochu trpkěj, ale moc mi děkoval.“

„To chce přisladit.“

„Půjdem napřed na Slunnou a potom to otočíme kolem Příhona.“

Muži vešli do lesa a jeden se rozhlížel kolem a druhěj pořád sledoval stopu. Byl klid a bylo tady chladněj.

„Ty, Františku, ten v polobotkách odbočil, tady se nedá nikam projít. Tam jsou jenom lesy a co by tam člověk v polobotkách v zimě dělal. Pod se za ním kousek vydat. To se mi nelíbí.“

„Nějak šoural nohama. Asi byl už utahanej. Kteří čerti ho sem zanesli.“

Hubert se zastavil, vytáh placatou lahvičku, odšrouboval víčko a přihnul si.

„Chceš loknout, Františku?“

„Neškodilo by,“ zastavil se. Hubert ho došel a podal mu láhev.

„To mi nejde do hlavy, co tady hledal za štěstí.“

„Podíváme se na to. Snad to nebude tak zlý.“

Muži se brouzdali sněhem a sledovali stopu. Šli mlčky kousek za sebou. Došli ke korytu a sklouzli se ten kousek na dno.

„No, těbůh. Co tady hledal? To se mi už vůbec nelíbí.“

„Vzpomínáš, jak předloni našli zmrzlýho toho starýho Rýznara? Zdržel se v hospodě přes zavření, oslavoval dceřinýho haranta a pak musel domů dvorem, a jak byl nějak víc napálenej, tak si toho nevšiml, protože byl zvyklej chodit vpravo, a dostal se do lesů a pak začal padat sníh a druhéj den to trochu foukalo a našli ho až za tejděn, když šli z Bukovan z kostela.“

„Koukni, tady spadnul, a ani rukavice neměl. V tomhle sněhu můžeš číst všechno.“

„To mi řekni, co to je za blázna. Tady sebou bacil podruhy. Ten nebude daleko.“

Muži rozkopávali sníh masivníma promaštěnýma botama a kolíbal se jak koráby, když udělali další krok.

„Támhle pod skalkou sedí!“ zařval Hubert a snažil se běžet. Udělal pár kroků a v tom sněhu se mu zapletly nohy a upadl.

„Do prdele...“ Z úst mu vylétl oblak páry a rychlým krokem se dobrodili až nahoru ke skalce.

„Honem ho slečem a trochu promasírujem sněhem. Pitomec jeden, co tady dělá. Že, kluk jeden pitomá, nesedí raděj doma na prdeli. Nalí mu trochu slivovice do huby.“

„Čoveče, stejně, jestli se z toho dostane, tak bude mrzák. To budou omrzliny jak prase.“

Muži hocha chvíli masírovali, až vydupali kolem něj takovou plošinku ve sněhu. Stoupala z nich pára a zpotili se. Hochovi ještě trochu tlouklo srdce. Hodili na něj svoje kožichy a nesli ho do vesnice.

Probudil sem se a uviděl nad sebou bílej strop. Takovej znám akorát z blázince. Věděl sem, že teď v blázinci nejsem. Pálila mě hrud' a v hlavě sem měl kus žhavýho železa. Přišla ke mně sestřička a pohladila mě po čele. Tak přece jenom nemocnice. Chtěl sem se zeptat, ale nemohl sem vůbec promluvit a ani ničím pohnout. Nic sem necejtil. Asi sem nějak nemocnej. Ježíši, co se to stalo. Případal sem si naprosto cizí. Chtěl sem se zeptat, kde je Helena, jestli přijde i sem za mnou. Pak sem si vzpomněl na doma. Žil sem doma už pár měsíců. Hergot, co je? Najednou sem viděl tmavý les a spousty sněhu a vyhublou postavičku, jak se plouží sněhem a padá do něj, a najednou teplo a teplo, teplo – aha, to sem byl já. Jo, já sem odešel v noci z domu. Asi sem zmrz a někdo mě našel. Mohl si ušetřit práci a nechat mě tam. Nemá to smysl. Uviděl sem nad sebou doktora. Vypadal jak

zestárlej student, ale měl povzbuzující obličej. Podíval sem se po sestře. Byla krásná. Vzpomněl sem si na Helenu. Nešel sem jí ani na pohřeb. Někdy mě to mrzí.

„Tak už je, mladý muži, lepší?“

Nevěděl sem co. Mlčel sem a akorát polykal očima jeho obličej. Měl úplně báječný obličej.

„Potřebovali bychom dát zprávu k vám domů. Můžete nám říct adresu a jméno?“

Aha, asi sem neměl u sebe žádné doklady. Chtěl sem mu to říct a ještě mu říct, že má krásný obličej a že sestřička je taky krásná.

„Počkejte, mladý muži, neusněte nám.“ Slyšel sem to už jenom z dálky.

Akorát jsme přitáhli s Ladou a Hvězdoněm k muzeu. Byl jsem trochu opilý, byl večer a nad Václavákem se vznášel prach a bylo dusno. Hvězdoň měl kytaru a hrál na lavečce nějaké skladby a všichni se kolem něj sesedli, i ti čárymani a Ládu to otravovalo a chtěl domů a nadával Hvězdoňovi, ať přestane hrát. Na schodech neseděl nikdo a všechno to sedělo na lavičkách. Kluci šli pak domů a já sem tam zůstal a chvíli se pral s nějakou pitomou holkou a nosil ji na zádech a různě se s ní honil kolem rampy a bylo mi fajn, už proto, že jsem byl přio opilý, a taky proto, že tyhle lidi si s ničím nedělali starosti a bylo jim všechno putna.

Pak přišli na schody nějakí Němci a dávali nám cigarety a snažili se s náma nějak konverzovat a byli hrozně pitomí, a když jsme vykouřili všechny cigarety, co měli, tak jsme si jich zase nevsílali a mezi sebou se prali, nebo si někteří sedli na kamenné zábradlí a koukali dolů na provoz a vyprávěli si o mejdanech a o holkách a klepy o nějakých beatovejch skupinách. Byla už noc a nad náma svítily takový ty koule, co sou u muzea, a bylo od nich houby vidět a kdosi donesl cigarety a chleba, a tak jsme si sedli na zem a jedli a kouřili a váleli se na zemi.

„Jak ti jde stop?“

„Mám štěstí.“

„Já jsem jel do Bratislavy devět dní,“ povídal mi Puškin, ostříhanej na krátko s fantastickejma blatníkama za ušima.

„Občas, když mě řidiči vzali, tak mi říkali, ať tam nejezdím, že mě ostříhají, a málem sem se s jedním vsadil, že mě neostříhají. Víš, po tom průseru loni, co tam klukům dělali, jsem si myslel, že už toho nechaj. Byl jsem ale deset minut ve městě, a už mě sbalili fízlové a takovej výprask jsem ještě nedostal. Žiletku a ty všechny krámy sem měl v kufříku, takže sem nemoh nic dělat, a pak mě svázali na židli a nadávali mi do českých kurev a ostříhali mě a ještě mi říkali, ať všem vyřídím, že to se stane každému.“

„Policajti sou volové.“

„Prosím tě, s takovejma imebecilama se nedá rozumně mluvit. Akorát dovedou nadávat a mlátit obuškama.“

Vzpomínám si na toho blondáka, jak nám vyprávěl, co se mu stalo v Bratislavě a jak je tam tloukli v autech a potom se všichni podřezali, a tak je museli zavést na psychinu, a jak vyprávěl, že jeho kámoš asi tejden zvracel, jak ho stloukli. To bylo akorát to ráno, jak jsem chtěl jet domů a Hvězdoň měl v tašce tu nedopitou flašku s vínem a potom večer spáchal sebevraždu. Začalo poprchávat a Puškin šel domů.

Němci už odtáhli někam na hotel. Dost mě tihle cizinci, co se chodili na nás k muzeu koukat, rozčílovali. Vlezl sem si ještě s ostatníma na schody do výklenků, co šly dovnitř budovy. Chvilí jsme tam seděli, ale potom začalo víc pršet, tak jsme se vmáčkli do kouta a já sem tam byl s tou pitomou holkou, co sem se s ní pral, a jelikož sem neměl nic jinýho na práci, tak sem ji objímal, a jelikož byla maličká, tak sem ji úplně kryl před deštěm. Zatím začala bouřka a blesky a kroupy. Nadávali sme a hulákali a zpívali a vodní prach na nás šel a byla zima a bylo vidět jenom k přednímu kamennému zábradlí a dál ne, a tak sme se různě na sebe mačkali a kdosi ještě sháněl cigaretu a někdo říkal, že má hlad. Mimoděk sem si představoval, co by to byl za průser, být teď někde venku, protože bych si jistě ustlal pod širákem, a že by to bylo šílený vzbuzení, a teď aji Praha patří ke krajině a všechno je to jenom koberec na tý zeměkouli, že sou to buď lesy, nebo pole, nebo města, ale sahá to všechno do šíleně malý výšky a z dálky to musí bejt placatý. Celou krajinu i s Prahou teď bičovaly kroupy a každej barák nebo věc byla teď osamocená v těch kroupách a sama se jim bránila a neexistoval žádněj celek, snad jen z nějaký družice bylo vidět takový tmavý flek dole, ale tam zase neměli ponětí, co je to tady za peklo. Jana mě teď chvílema lechtala na bříše a to mě rozčílovalo a potom mi z jeans vytáhla cigarety a zapálili sme si, a jak mi je tam dávala zpět, tak mě lechtala na noze, a tak sem ji kolenem kopnul. Všechno bylo už mokré a já měl mlhu na brejlích. Potom sem slyšel z deště nějaký hulákání a koukám, že přes rampu si to belhá nějakěj jednohohej s berlemi a v roztrhanej košili, a liják byl jako koště, co ho bičovalo. Mezitím ještě párkrát prásknul blesk a osvětlil toho mrzáka a ten byl jako přízrak a nějak sem se začal šíleně bát, a potom na něj kluci křikli, ať se jde taky schovat, a on po nás kouknul takovým odporně rozchechtaným ksichtem a nadával nám do srabů a odbelhal se, a najednou jako by pršet přestávalo, jako by přšelo jenom kvůli tomu mrzákovi, aby nám mohl říct, že sme srabové, a aby to bylo se všema důkazama, abychom to už konečně pochopili. S Janou sme vlezli do prostředního vchodu a sedli na zem a kouřili a já ji tam začal slíkat, a kdyby

na mě potom nevolali párkrát kluci, tak se mi to jistě povedlo, protože ona byla do toho celá žhavá, a akorát mi sice říkala, co že si to dovoluju, že se neznáme a že se nenechá hned napoprvé, ale ve skutečnosti sme se znali od nepaměti a oba sme to věděli, i když ona byla blbá, ale měla výchovu těch obrovských předloňských a loňských mejdanů, co mi je vždycky ty první beatslácký skladby připomínají, a bylo jí všechno jedno, a i když o tom neuvvažovala, jistě cejtla, že morálka je na hovno, že je všechno na hovno, že je spousta zlejších lidí. To už poznala ve dvanácti, kdy ji rodiče vyhodili z domu a ona se potloukala po ulicích, a rok na to šla do polepšovny za prostituci a potom po roce, když ji pustili, tak někde dělala, ale vyrazili ji a nevěděla co dál, tak sežrala nějaký prášky a probudila se až za týden u Vondráčka a tam se dostala teprve do té společnosti bláznivejších bohů. A pak byla Demínka a kolej 5. května a Vagon a muzeum a nakonec se do toho dala policie a takový ty nůžky s raketovejma motorkama všechno vostříhaly, jenže ostříhaly akorát ty vlasy a to ostatní se ostříhat nedalo. Ji potom taky ostříhali a byla v nějakým táboře, ale to nebylo nic divnýho. Tyhle tábory sou právě pro tyto božský lidi, aby se tam teprve opravdu učili žít. Kluci na mě volali ještě jednou, že už dou, a tak sem šel i já a ani mi nevadilo, že se mi to nepovedlo, a šlapali sme mokrým Václavákem a všichni fízlové byli zalezlí a ten čáryman Petr vyprávěl, jakej má teď skvělejš bejvák. Objevil nějakej sklep, kam majitelé přes léto nechodí, a tak tam spává na uhlí a je to kousek od Vltavy, a když se v poledne vzbudí, tak se de umejt, a když se neumeje, tak má alespoň jistotu, že ho policajti nebudou kontrolovat, jestli pracuje, protože vypadá jako uhlíř. Měl hnusný nemytý vlasy a teď, jak je měl mokrý, tak se mu na zádech slepily v ošklivý chuchvalce a vypadal jak ropucha. Domluvil se ještě s dvěma klukama, že tam dnes pudou spát všichni, protože byli stejně všichni vyhozeni z domu kvůli vlasům, a tak jim to bylo jedno a spát někde u Vltavy se nedalo. Potom tam ti pitomci začali dělat mejdany, tak je z jejich garsonky majitelé vyhodili, ale mohlo to tam být parádní.

Odpojil sem se od nich a po Národní sem táhnul ke svému přechodnému domovu. Nepamatuju, že bych se někde cejtil doma, ale tam kde zrovna přespávám, tam tomu říkám doma. Nechtělo se mi dnes až na Bohdalec, tak sem šel spát na Malou Stranu. Šel sem si koupit do Klášterní cigarety. Bylo tam ostré světlo a čisté červené koberce, a tak sem se vznášel k baru a cejtil, jak na mě všichni pitomě vejraj, a jeden ožralejš dělnás v pokecaným menšestrovým saku na mě začal přes celou vinárnu pokřikovat máňo a řval, že to vláda povolí a že, kdyby on byl prezidentem, že by zakročil, a tak sem si říkal, ještě štěstí, že takový lidi prezidentama nejsou. Měl sem mokrý

vlasý a plácaly mě po bradě a cejtíl sem, jak mi na záda tečou pramínky vody. Začaly se mi taky pařit a měl sem dost nepřímnej pocit. U baru mě nějakej chlap pozval na vodku a povídal, že se mu to líbí. Vodka mi připomněla Německo a Drážďany, a tak sem chvílí vzpomínal na toho svýho Pinturicchia. „Kluci tohle vám závidím. Bejt mladej a mít ještě vlasý, tak si to taky nechám narůst. Vlastně vy ste jedíní svobodní v tomto světě,“ a mžoural na mě svejma ožralejma očima a vyprávěl mi potom o Itálii a já viděl to krásný slunce a bílý zdi a to, jak tam lidi spávaj na zahradách a jak se tam potloukaj takový černý holky v krátkejch suknič s velikánským poprsím, jak se ke všemu pije víno a jedí špagety. Chvílí sme vyprávěli o muzice a já mu povídal o beatu a o božské skupině Who, jak při koncertech rozbíjí vzteky aparaturu, a že je úplně chápu a že mívám taky často takovej vztek, že bych všeko rozsekal, a on začal nadávat, a tak sem mu řek, že je mi jedno, jaký je zřízení, že jenom bych chtěl, aby mi nikdo neublížoval, protože taky nikomu neublížuju, a abych mohl dělat svou práci, a jenom že na ní mi záleží a to ostatní není moje věc, a tak se do toho nepletu, protože tomu nerozumím. A že pro mě má cenu akorát umění a líběj se mi hezký holky a že mám rád dobrý lidi, co se nevztekej a snažej se pochopit, nebo dou od toho a hleděj si svýho a to svý dělaj poctivě, a že to sou jedíně správný lidi, protože mají rádi to, co dělaj, a taky chtějí, aby jim ostatní dali pokoj a aby je nechali dělat to jejich. Ať se raděj každěj snaží udělat ze svýho života něco krásnýho, a ne kazit nikomu jinýmu to žití, protože tím si ho taky kazí. Pak sem se s ním rozloučil a táhnul domů a ještě sem slyšel, jak ten dělnás nadává, ale bylo mi to jedno, protože všichni nadávaj a sem na to zvyklej, a pokud jenom nadávaj, tak je to dobrý. Když je to baví, ať nadávaj, jenom ať nedělaj to, jak se stalo kamarádovi, že byl někde venku v hospodě a oni si na něj venku počkali a ztloukli ho, až měl otřes mozku, a vyrvali mu z hlavy hrst vlasů a teď má na tom místě pleš. Ti chlapy potom museli mu platit dva tácy bolestnýho a ten jeden byl ke všemu komunista, a tak ho vyhodili ze strany a on ještě potom nadával, že kvůli takovýmu chuligánovi má zkažený život, že by měli přijít všichni do kriminálu, aby se naučili, a vůbec ho ale nenapadlo, že by si ho neměl všímat. Šel sem přes most na Újezd a koukal do vody, jak tam po vodě se houpou světýlka lamp, a vlasý mi pomalu schnuly a ještě sem se šel podívat na Střelák, ale nikdo tam nebyl, protože bylo mokro, tak sem zalezl a vytáhl si z knihovny českou gotiku a snil sem si nad Třeboňákem a všechno bylo tak šíleně daleko a koukal sem jenom, jak je ten Třeboňák nesmrtelnej a bude zrovna takovej, ať je jakýkoliv zřízení nebo ať je válka nebo není, že bude pořád mluvit, a kdo bude chtít, ho bude moct poslouchat a s tím sem usnul.

Zase jsem se vzbudil. Venku byla myslím tma a tady svítilo umělé světlo. Když si sestra všimla, že jsem otevřel oči, rozsvítila světlo na stropě a zavolala do chodby.

„Pane doktore, zase se vzbudil.“

Doktor přešel a oblékal si bílý plášť. Myslim, že chtěl jít domů. Alespoň sem měl takovej dojem.

„Tak, mladý muži, pěkně jste se prospal a teď byste už měl nám říct své jméno.“

Mlčel jsem a koukal akorát na obrysy jeho postavy. Ten obličej už se mi nezdál takový krásný.

„Jenom se nebojte. Víme, že vám mluvení jde, pořád jste něco blábolil a říkal jste několikrát Helena. Kdo je to, ta Helena?“

Ježíši, ať de ten idiot do prdele. Cejtil sem, že bych moh mluvit, ale nechtělo se mi. Připadalo mi, že by toho moh zneužít. Já vím, naši nespěj, už kolikrát nespali. Helena, ta spí, ta spí, spí, už se neprobudí, nebyl sem na jejím pohřbu. Zaslech sem, jak doktor povídá sestřičce:

„Nemám vůbec potuchy, jestli slyší nebo ne, nebo jestli chápe. Možná, že je to blázen, a podle toho jeho blábolení se to taky nedá poznat. Rozeslal jsem jeho popis po psychiatriích a předal policii. S takle rozřezanou rukou musel bejt někde v blázinci. No nic, myslím, že z něj dnes nic nedostaneme. Půjdu domů se trochu prospat a ráno nashledanou. Už ho nemusíte hlídat. Jděte klidně k sobě. Nic neprovede. Snad z něj ráno něco dostaneme.“

Bouchly dveře a sestřička se nade mne naklonila. Byla to jiná, ale taky byla krásná. Pokusil sem se usmát. Pohladila mě po tváři.

„Prosím vás, jestli mi rozumíte, řekněte, jak se jmenujete. Potřebujeme to vědět.“

Ježíši, ať de i ona do prdele. Zavřel sem oči. Nohy sem už pomalu cejtil a ruce mě pálily. Měl sem přesně ten sám pocit jako předevcírem, než šli naši spát. Ježíši, ať dou všichni do prdele. Ještě dobře, že nevědí, kdo jsem, ale ráno už to vědět budou. Jistě mě už hledají. Teď to ještě de. Nemají mě, ale ráno mě možná dostanou. Zase sem si vzpomněl na naši kuchyň a zase jsem usínal.

Slunce se vznášelo nad stromama a listí bylo od něj bleděmodré a obloha byla modrá. Slunce bylo jak zlatej peníz v oranžový mlze.

Vrátil sem se na okraj skály na malou plošinku porostlou travou. Helena spala a slunce jí pozlatilo ruce a nohy a vlasy měla medové. Hluboko pode mnou se točila a leskla řeka položená v poduškách předměstského prachu a dál napravo nad městem visela špína s kousky zlata, co tam nechávalo

slunce. Občas do toho zazněla věž nějakého kostela, ale to sem se musel chvíli dívat na jeden flek a spíš to byl potom vjem sluchový než zrakový. Měl jsem ke slunci zrovna tak daleko jako k městu a město bylo od slunce vzdáleno tak jak já od něj. Pode mnou byly obrovské plochy vápencové skály, která nastavovala slunci své obrovské, ploché, bílé, vrásčité břicho.

Sedl sem si na chvíli vedle Heleny a byl jsem najednou hrozně ospalý. Odkopnul jsem prázdnou láhev od rumu a ta se chvíli pomalu kutálela a potom přepadla přes okraj skály. Přivřel jsem oči a obloha byla průhledná a modrá a slunce bylo tak daleko, že z něj byla jenom tečka. Helena se vzbudila a ospale se rozhlížela kolem. Pak se posadila a pohlédla mě teplou rukou po tváři. Šaty ležely kousek dál a připomínaly mi smetanu mlíka.

„Víš, že ty šaty sou jako smetana?“

„A ty si takovej malej sběrač smetany a tvý ruce sou šufánky a já sem mlíko.“

„Seš mlíko, mlíko, mlíko, krev a mlíko...“

„Tráva je rendlík.“

„A já sem kocour, který potajmu z toho mlíka líže.“

„Nekecej, že potajmu. Náhodou sem věděla moc dobře, že mě slíkáš, a viděla sem ti až do žaludku a viděla sem tam všechny nekalý a zkažený plány, který si s mým tělem měl.“

„Proč myslíš jenom na svý tělo? Hlavně ti chci oplodnit duši, když tělo nemá bejt oplodněný.“

„Ježiši, ty seš vůl a já se s ním tady zahazuju,“ vyplázla na mě jazyk.

„Zato ty nemáš vůbec smysl pro poezii a alegorii a hned do toho pleteš nějaký prasárny, ke kerejm se já vůbec neznám.“

„Tak ty se neznáš. To se pozná u soudu. Jenom malej krevní rozbor.“

„Nedej bůh, ty zasraná Sibylo. To ti nevyjde. Mám nad sebou vládu.“

„Jo, tak tu tvou vládu znám, a já tě považovala za cudnýho slušnýho hochu.“

„No, ty si nebyla taky zrovna nejsvatější, ovšem tu ránu do zad nikomu nepřeju.“

Zase si lehla. Spala na mý košili a jeansách. Seděl sem v roztrhanejch starejch plavkách a slunce nás hřálo a pod náma byla spousta prostoru a slunce bylo hrozně daleko a hřálo naše těla. Helena se natáhla a dala ruce pod hlavu a koukala na mě. Byla teď celá zlatá. Byla celé opálená a nebylo vidět, že by snad někdy nosila plavky nebo opalovačky. Myslím, že kdyby to bylo vidět, tak by mi to připadalo sprosté. Začal sem ji líbat a úplně sem se potápěl do jejích úst. Stahovaly mě jako vír a točila se mi hlava. Cejtíl sem na těle a na roztrhaných plandavých plavečkách slunce

a její ruce, které mě hladily a byly zrovna takové jak to slunce. Bylo ticho a klid a jenom kousek dál od našich zlatých nahých těl šuměly zelené stromy. Nic sem neslyšel a cítil na zádech slunce a její ruce a v hlavě mi štěrchali kamení bohové s červenějma kamennejma čepicema, rozžhavení od rovníkového slunce, a topil sem se a topil. Kolem nás byla suchá tráva a teplo a zlato. Viděl sem zblízka její zlatý obličej s rámem medových vlasů a byl to před mejma očima celej svět, složený ze zlatáků, chráněnej dekou mejch černejch vlasů, které byly jako ruce strážnýho anděla, který se vznáší za poutníkem do Svaté země. Tělem se mi vlnili a mrskali sebou zlatí hadi a líbali slabé srdce, které šťastně poskakovalo a hřálo krev. Myslím, že nad náma musela být tak modrá obloha, že z ní na nás málem koukaly hvězdy.

POVídky

Když jsem jel jednou vlakem, přisedl si ke mně slušně vyhlížející starší pán. Na hlavě měl hnědou rádionku s ohrnutými okraji a za ušima mu vyčuhovala tráva. Kabát měl šedivý, mírně pokecaný, bez podšívky, s řádnými vycpávkami v ramenou a překrásným dragounem. Pod kabátem, který silně lákal svojí vůní mouchy masařky, měl oblečené zánovní, rezavé, manžestrové sako se všemi knoflíky utrhanými. Působilo to příznivě. Pod tím měl starý zelený propocení vojenský svetr, který si čistotou s kabátem nezadal. Ruce měl černé, mozolnaté a uzlovité a oči zakalené a mdlé, tváře propadlé a vypadaly, že snad nikdy lepší doby nepamatovaly. Byl to těžce pracující dělník. Podle zaolejovaných montérek a prochozených bot, model roku 1953, by se dalo soudit, že snad jde o člověka uvědomělého. Ústa také otvíral těžce a dech mu jedovatě zapáchal. Potom si kabát sundal, pověsil na věšák (a to už začínalo být podezřelé) a usnul hlasitým spánkem. V kupé, kde jsme byli sami dva, začal vzduch houstnout a přibírat na váze. Za chvíli zde bylo jako u nás v chlívě anebo v kuchyni a ve mně se rozlil pocit lásky k lidem. Vstal jsem a vytáhl mu z náprsní tašky portmonku. Měl tam legitimaci, ale peníze žádné, darebák. Otevřu průkaz a málem jsem omdlel. Och, hrůzo hrůzoucí. Jak jsem se zmyšlil. To přestrojení bylo rafinované. Byl to syn hraběte Karamella ze Shtolwergu. Že já ho hned nepoznal. Jako malému klukovi mi dával čokoládu a bombóny, poněvadž máti u nich na zámku uklízela. Už tenkrát si mě chtěl koupit. Jak jsou prohnání tihle modrokrevníci. Odvedl jsem ho na policii. Princ von Hyacind Mária Karamell ze Shtolwergu, narozen 21. dubna 1914 tamtéž. Původní povolání šlechtic, dnešní horník. Vypověděl, že musí splatit 6 000 000 Kčs daní, a proto prý jsem u něj peníze žádné nenašel. Žádné ani nedostává. Požádal, aby mu ten dluh strhávali ze mzdy, a oni mu vyšli výjimečně dobře vstříc a strhávají mu celou mzdu. To proto, aby to měl dřív splaceno. Bude platit už jen 12 200 let a potom dostane normální plnou penzi. Těší se na tu dobu. Bylo mi ještě podezřelé, kde vzal lístek. Bylo by pro něj špatné, kdyby ho ukrad. Vysvětlil a doložil mi to takto. Říkal, že cestu mu zaplatila pionýrská organizace, aby mohl jet na svůj zámek ukázat dětem jak nejlépe roztrhnout baldachýn, aby se ještě v letu rozletěl na dva kusy. Také to není tak jednoduché, jak si pionýři zprvu mysleli. Potom prý si nevědí příliš rady se štukatérskými pracemi, tak jim veze speciální špičáky a kropáče (zbiječku koupila organizace) a ještě jim veze trochu dynamitu na kašnu, poněvadž mramor by slaboučkým a dětským rukám příliš dlouho odolával. Chudák plakal. Asi mu přišlo líto, že byl vykořisťovatel. Teď toho lituje. Trochu pozdě si vzpomněl. Díky bohu, potomky nemá, padli ve válce.

Jak dávno je tomu, kdy jsem se mohl oblékat tak, jak je mi to milé. Mé fialové, řádně plandavé kalhoty s pěticentimetrovou záložkou teď visí ve skříni, kterou jsem si alespoň zevnitř polepil obrázky sovětských kosmonautů. Visí tam též zelená kazajka a krasnoarmějská čepice, kterou nám nechal zde jeden z našich osvoboditelů. Až zase přijde vhodná doba, tak si ji nechám pozlatit. Dlouho jsem si tento srdci milý oděv oblékal, ale začali po mně jít provokatéři. Jak začala móda účesu Beatles, nechal jsem se na protest ostříhat na třicentimetrového ježka. Těž proto, abych pomohl holičům v jejich prachmizerném plnění plánu. V tu dobu plnili plán akorát v Bartolomějské a představte si, že mi řekl jeden občan, že vypadám jak jeden americký hokejista. Sprosták. Nemohu přece za to, že mám křivý nos, trochu šilhám a že mi odstávají uši. Dnes jsem se ale zařídil jinak. Opravdu lépe jsem se před zraky provokatérů nemohl skrýt, než si nechat narůst také dlouhé vlasy. Sahají mi až po ramena, čímž jsem též skryl uši, na oči jsem si dal tmavé brýle a nos je středem obdivu, poněvadž je zdaleka lepší a dokonalejší než Ringův. Začal jsem také chodit na bigblít, abych se nelišil od většiny a zjistil jak nejlépe zahájit boj proti těm beatníkům. Držel jsem se ze začátku hesla, že méně znamená více, a tak jsem dělal nejméně a v tu dobu byl můj boj nejučinnější. Vzal jsem si také třeba červenou košili a dělal že nic a koukal do prázdna a oni si ničeho nevšimli. Nedá se totiž proti nim postupovat jako proti ostatním nepřátelům. Tito lidé si ničeho nikdy nevšímají a všechno je jim jedno a jedině těmito jejich zbraněmi jde proti nim postupovat. Dělal jsem také, že je mi vše jedno a že si ničeho nevšímám, a ani si mě nevšimli a to byl můj první bojový úspěch. Zpočátku bylo pro mne hrozné poslouchat ty skladby ROHLIKSTONS s neslušnými názvy jako ŠATY, SLEČNO, ŠATY DOLU, ale když jde člověku o správnou věc, tak všechno překoná. Teď by do mě nikdo neřekl, že začínám budovat podzemní organizaci proti bigblítu. Bude to těžký boj, sám proti všem, ale věřím pevně tomu, že zvítězím. Mnozí lidé na tom byli zrovna tak jako já teď a zvítězili. Stavím pomoci krumpáče zemljanku, a až ji budu mít, tak zalezu, nasadím si onu čepici, kterou si nechám jednou pozlatit, a budu organizovat. Nikoho si k tomu nepřizvu, poněvadž lidem není co věřit. Zjistil jsem totiž, že té nevšímavosti u mých nepřátel přibývá, a jednou si nevšimnou, ani že se časy změnilly. Jen já sám budu vědět, že se udála nějaká změna, a ovládnou celý svět a budu největší vladař všech dob a nikdo si toho nevšimne.

Když začaly pololetní prázdniny, poznal jsem, co je to štěstí i neštěstí. Neštěstí bylo v tom, že vůbec začaly. Celý týden nebudu moci jít do školy a celou tu dobu se nebudou konat schůze ČSM ani jiné organizace, která by mě na ni eventuálně pozvala. Aby na mne nemohly působit žádné destruktivní vlivy, začnu zhudebňovat stanovy ČSM, které znám již nazpaměť, a tím překvapím své spolusoudruhy a dokážu jim zase, že jsem ten nejlepší. Mírně jsem slavil velký úspěch zveršováním stanov. Jedině krásné na tom, že začnou pololetní prázdniny, je to, že dostáváme vysvědčení. Nedá se vypsat to štěstí, které mnou projede, když mi soudruh třídní profesor v přívalu pochvalných slov předává onu vzácnou listinu. Je pravda, že vysvědčení je zaslouženou odměnou v pololetí za půl roku a na konci roku za celý rok. Ale kvůli tomu přece nemuselo končit vyučování o celou hodinu dřív. A představte si, že se celý den ani trochu neučilo. To budeme muset na příští schůzi projednat a sjednat nápravu. Nejsem proti odměňování ale kvůli tomu si přece nebudu kazit pracovní morálku. Jako kdybychom si nemohli přijít pro vysvědčení v neděli o sedmé ráno. Já si myslím, že to byl stejně projev onoho progresivního sabotování práce ve školách. Je to k zoufání. Stále nám posílají do školy lékaře, obzvlášť na hodiny ruského jazyka. Nebo jdeme do kina, sice chodíme na hodnotné filmy, a hloupě to svádějí na zvýšení kulturnosti a inteligence žáků. Do kina se má chodit až po vyučování, protože filmy spíš baví, než vzdělávají, anebo by se mělo kino zakázat. Ty hodnotné filmy si stejně promítáme na schůzích kvůli zvyšování uvědomování. Stejně, k čemu potřebuje průmyslový výtvarník inteligenci? Ta je vždycky podezřelá a potom lidé, kteří jí mají moc, musí být pod dozorem, aby neprovedli nějakou nepředloženost. Myslím, že na všech školách by měli být mimo ruštinu všechny předměty vyhlazeny. Tu je nutné znát. Bez ní bychom nemohli studovat cizojazyčnou literaturu, nepoznali bychom v ní text od kresby. Dnes již kupříkladu vím, že tam, kde nenajdu žádné písmenko, by mohla být kresba. Známe jednoho žáka a ten se neučil a okopíroval kresbu i s podpisem, a ještě k tomu ze západní prohnilé literatury, poněvadž nerozeznal azbuku od latinky. Samozřejmě, že po čtrnáctidenním studiu se na to hned přišlo, a tak ho zastřelili. Ovšem teď je mi podezřelá profesorka ruského jazyka, letos nová, poněvadž učí způsobem, který vnucuje nenávisť k tomuto předmětu. Jestli to není rozvratník placený ze Západu. To bychom museli zakročít. Chválihodné je ovšem zase to, že se na naší škole neučí buržoazním jazykům. Původně se uvažovalo o zavedení německého jazyka, protože jím mluvili Marx a Engels, ale při vzpomínce na fašistické Německo a Adenauera se od toho

upustilo. Oni vědí moc dobře, proč tyto jazyky neučí. My nepotřebujem, aby někdo studoval západáckou provokativní literatúru a aby člověk, který není dost silný politicky, někde četl. Všechny hodnotné věci jsou překládány do ruštiny, tak ať tam si čte. Takovému člověku by nedošlo, že tam si každý týden kupují nové auto jenom proto, abychom si mysleli, že se mají dobře. Oni si všechno kupují jenom proto, abychom si my mysleli, že na to mají. Ve skutečnosti na to nemají, ale stát je ve všech těchto provokacích podporuje. Nejen podporuje, on je přímo nutí, a běda tomu, kdo kupovat nebude. Kdepak, tím mě neoklamou. Já dostat do ruky valutu, tak ji poplivám, pošlapu, pokreslím neslušnými obrázky a hodím do miskrubny. Mě nikdo nezblbne, já mám v hlavě jasno.

Bylo už hodinu zhasnuto a asi před deseti minutama doznělo poslední slovo. Skoro ho zasýpal kluk, co chodil do páté třídy a byl nejstarší, a potom jsem byl já, chodil jsem do třetí třídy a byli jsme stejně vážení. Jinak tady byli samí malí smradi, co jsme je ráno vždycy pomáhali sestřičkám, hrozně krásným sestřičkám, oblíkat. Byla to krásná budova kousek od hranic a hranice sem si představoval jako spoustu ostnatýho drátu zničeno nic uprostřed lesa a dál už je všechno německé a cizí a nahánělo mi to strach. Kolem ozdravovny se táhla silnice a čekali jsme na další auto, aby nám posvítilo na strop. Tomu sme říkali „Perníková chaloupka“. Bydleli sme až na konci chodby, za rohem a naproti měly pokoj malý holky a ráno jsme otevřeli dveře a nahatí pobíhali a ukazovali jim tu věc mezi nohama a ony na nás řvaly, že sme sprostáci a že to řeknou, jenže sme věděli, že to neřeknou, protože nevěděly, jak by to měly žalovat.

Spousta kovových postelí a někde mezi nimi se pohybovalo dětské soukromí. To nepotřebuje žádný konkrétní místo a je všude. Dítě zná jenom svůj svět a ten je všude kam přijde. Nese si ho s sebou a všechno okolo si mu přizpůsobuje.

Přejelo další auto a my koukali na „Perníkovou chaloupku“ a mně to připomělo velikánskou modrou konev, co v ní ráno přinesli mlíko. Dal bych si ji pod okno a slezl po ní dolů a tam někde sou křoviny a Pepa říkal, že tam chodí sestra Magda šoustat. Chtěl bych vidět, jak to vypadá. Vůbec mi nenapadlo, že by k tomu byl potřebný mužskej, a chtěl sem se akorát koukat, jak to dělá, i když sem věděl, že bez mužskýho to nejde, ale nechápal jsem, proč se to dělá, ale věděl jsem, že se na to nesmím ptát. Že staří nesmějí vědět, že o těhle věcech vím a že rozumím vtipům, co si povídaj, a schválně se ptám, čemu se smějou, jenom proto, aby povídali dál mezi sebou. Spíš byly tyhle věci srandovní; vzpomínám si, že sem jednou oblíkal čtyřletou holku a polechtal sem ji na tý čárečce a ona se smála a já se taky smál a myslel si, jak je blbá, že vůbec nic neví, že je tak blbá, ale samýmu mně vrtalo hlavou, jak se tam může to moje vlíst a proč to malí děti nemohou dělat a nedělaj a co je na tom sprostýho. Ty dospělý sou zřejmě praštěný, protože dělaj tak směšný věci a považujú to za sprostárnu, a tak proč to dělaj. Já bych to nikdy nedělal. A ještě k tomu s nějakou pitomou holkou. Já se ožením s nějakou takovou slečnou, jak sou ty sestřičky, a budeme to akorát dělat, když budeme chtít mít děti. Ale asi jí řeknu, ať si tam strká něco jinýho, když chce mít děti, a já se nebudu vůbec ženit a budu inženýrem, tak jak je ten pán od vedle, má takovou žlutou koženou aktov-

ku, co k nim chodím si na ni sahat. A koupím si taky brýle bez obrouček a budu mluvit hrozně hlubokým hlasem.

Je to tady fajn, že se nemusíme vůbec učit a chodíme jenom se sestřičkami ven. Předevčirem jsme šli po stráni nahoru a bylo hrozný vedro a napili se z nějakýho léčivýho pramene, kterej byl nedobrej, a pak šli dlouho lesem kolem spousty hub, a tady rostou jenom jedovatý a ani šlápnout se na ně nesmí, protože to by se člověk otrávil, a došli sme k opravdický Perníkový chaloupce. A já se popral s nějakou blbou holkou a pořádně ji vykuldlil za vlasy, protože já sem starší než ona a ona musí poslouchat. Pak sme šli na trnky se sestřičkou Magdou, co každou noc chodí šoustat pod naše okna, ale vždycky se v noci koukám a nikdy ji tam nevidím, a hrozně sme se najedli a pak sme si chvíli hráli a potom sme se na sestřičku vrhli a povalili ji a vylezli si na ni a malej Kája jí řval du ucha, že ji máme hrozně rádi, a tak sem ho odstrčil a řval sem jí to tam já a Kája brečel, tak sem mu dal pohlavek, a běda jak to řekne.

Dneska byla prohlídka a my s Pepou utíkali přes celou chodbu nahatí a paní doktorka říkala, že to nemáme, že sme velcí a že se nestydíme, a tak sem se koukal, ale nikdo cizí v celý ozdravovně nebyl. Jenže ona to asi nevěděla a s dospělýma kromě otce se s nikým nehádám, protože oni nikdy nic nepochopěj, ale ani otcovi nesmím všechno říct. Jednou sem mu řek, že Saša odnaproti valí za Janičkou, co s ní chodím do školy, a že by s ní chtěl mrdat, a dostal jsem pohlavek a s maminkou se pohádali, a tak o tom nemluvim a dělám, že se učím, a to jim dělá radost a sou vždycky potichu a já dělám, že potichu čtu, a pohybuju pusou a slyším kluky, jak venku hrají fotbal.

Tenkrát jsme se v tom velkym a hloupym, dobře osvětlenym podniku šleálně nudili. Pivo nám nechutnalo a pohledy nám špinily záda a vidění těch pohledů byl takový nával, že jsme neměli kam koukat. Je fakt, že jsme vypadali výstředně. Vstanem a jdem tmou jen trochu rozřezanou světlem a potečkovanou sněhem daleko za město tančit do hospody.

Jak nám bylo báječně, když jsme ještě coby malí hoši, pro sport nadšení, trénovali a jezdili po horách a po kraji. Teď oba vidíme vše čistě a střízlivě, možná nějak dostudujem, vrhneme se do práce a oženíme. Jéžíši, kdyby člověk mohl alespoň teď napsat prohlášení, co smí a co nesmí, a když by došlo k nejhoršímu, moh to ukázat a platilo to. Sněhu je poprašek a světlo skrze černý strom, sněhem orámovaný, nám dopadá chvílemi do očí. Jako kdybychom se dívali z veliké výšky na prázdnou chmelnici a letěli jako skřivánek a jen chvílemi místo kúlů viděli jen bod. Čárky kúly by se zkračovaly a prodlužovaly. Také to dělají bodlinky na ježkovi. Ty ostatní světelné kuzele do stromu uzavřené tvoří svatozář na všechny strany se rozbíhající, ale hlavně kolem našich hlav. Z chodníku na chodník, z mostu do polí, močíme na ohradu s plagátama a chodíme zatačkami a tehď v létě jsme se kousek dál v řece koupali. Tam jsem byl s klukama na výletě, přemýšlel, jestli ty dřevěné vidličky na hledání vody by ukázaly na řeku a honil husy v takovém tom šedém a čpícím a suchém, jak je to velice měkké a dobře se v tom chodí. Tenkrát ty všechny holky byly rovnoběžné a člověk do nich strkal a byl veliký frajer a s prutem mlátil kopřivy a myslel, že je kozák, a s klackem samopalem honil zloděje. A to jsme tenkrát přišli k žebříku, který mizel nahoře ve veliké koruně stromu, která byla jediná v světlezeleném, chmířnatém a jemném modřínovém mladém lesíku, rozdělovaném pruhy luk, na kterých kvetlo cosi modrého a prý jedovatého. Vždycky, když jsem to zašláp, tak mě svrbily kecky. Tam nahoře na žebříku byl ohoz, zrovna nad nejsilnějšími větvemi a já viděl z kluků mezi větvemi hlavu a ramena a jak se jim z obličeje vysune chodidlo a za hlavou se objeví pata. To zrovna Josef vyprávěl něco o prezervátivech a já škulbal jmelí, které jsem viděl poprvé růst...

Už vidíme ve tmě protivně žlutá světla tělocvičny a pak před ní policejní vůz. Kdysi to byli pánové silní a mužní, před kterými jsme vytahovali ruku z kapsy. V taneční místnosti byli většinou vojáci a potom zase ta protivná barva světla, taková kuchyňská a všechny voňavky tady musely smrdět, tak to bylo neútné, i když mám dnes dojem, že jsem měl pořád oči v sloup a nějácí burani v bílých košilích a neforemných kalhotech se klouzali po parketách a požduchovali pitomé holky. Hudba tam nikam nena-

sadila karafiát. Zase všichni hloupě koukali. Na všechno jsem pomalu zapomínal a z těch pohledů se zase do mne začala dostávat špína. Klátil jsem se a mluvil hodně nahlas a každému nepřímo a s pohledem kamsi nadával, dělal ty správný posunky a šel dolů pod pódium na sladkou a na chlebiček. Dával jsem bůra tuzéra a byl jsem správnej hošík.

Nákladák zastavil v nějaké ulici a z prvního patra nade mnou vyhlídla blondatá holka. Ležel jsem na korbě na dekách s batohem pod hlavou a nemohlo mi být líp. Nákladák mě sebral na začátku okresky a pak jsme pořád jeli nějakými lesy a já si v závětrí kabiny pokušoval a stěny vzduchu mi braly modrej kouř po kouskách, a tak se mi vybavily ty Leonardovy vzduchový proudy a byl sem odpočatej a všemu sem rozuměl, ale vůbec mi na tom nezáleželo. Teď byl taky klid a cejtíl sem se jak v dětský ohrádce, a tak sem na tu holku zamával a ona mi taky zamávala a koukala na mě a já koukal po opadané omítce a najednou to začalo už bejt nějaký divný. Začal sem si přehazovat nohy a leželo se mi nepohodlně a ona furt na mě koukala a už mě to začalo štvát. Najednou z kabiny vylít řidič jak čertík a zařval: „Sakra, sme na místě!“ a zase zalít okýnkem dovnitř. Vyhodil sem batoh na chodník a spadnul za ním a upaloval pryč a na zádech mě lechtal pohled tý holky a kluci už byli na fleku, a tak sme dali krok kamsi dál.

Za městem nás nějaký holky zasazený a rostoucí v kedlubnovým poli podezřívaly otázkama, esli máme paruky, a tak sme jim sprostě vynadali, protože byly zrovna takový jako ti ostatní, co věděli, že nemáme, ale nějak jim to do toho jejich pitomýho mozku nechtělo líst. Všecky byly opálené na krku jak ještěrky a voněly hlínou, a tak sme jim nakonec odpustili. Silnice se táhla po vlnité krajině, kde u kraje silnice v hromadách šterku rostly takové fialové hebké květy, které zdálky vypadaly jako inkoustem nasáklá mlha. Sem tam trčel z krajiny jehličnatej strom, vždycky z jedné strany ošlehanej větrem. Byla to prostydlá pohraniční krajina a vítr měl ještě takovou syrovou vůni a byl čistej a zdravej a bez zábran foukal i skrz nás. Chvilí přšelo, a tak sme se schovali pod jeden takovej osamělej strom, a než stačil promoknout, déšť už byl zase pryč a tráva se třpytila a omývala nám zaprášené boty a my na strom společně čůrali a vylezlo slunko a taky bylo takové syrové.

Už ani nevím, jak dlouho sme byli na cestě, ale připadalo mi to jako věčnost a celou tu dobu byly kolem nás lesy a památky a zajímavý lidi a rána a večery u ohníčku a občas déšť, a ostatní věci nám byly naprosto lhostejné. Včera jsem se ubytovali v jednom opuštěným baráku s rozbitejma oknama a rozbitejma kamnama a vykradenou tmavou půdou vonící po prachu a v koutě první místnosti byli nastěhovaní rezaví mravenci. Hodili sme jim tam cukr a pak na ně stříkali benzin a zapalovali a zamačkávali zapalovačem. Kroutili sebou a mrskali a na podlaze nakreslilo slunce proužek teplého světla a ti mravenci, co tam zůstali ležet, byli ještě rezavější a my si připadali jako vítězové a uspokojili sme svoji nenávist z dět-

ství, kdy rezavý mravenec je úhlavní nepřítel. Ráno se mravenci už neukázali a nechali tam své kolegy ležet mrtvé, a tak sme je nenáviděli ještě víc. Ty živý.

Vesnička měla pár německejch opuštěnejch baráčků a nad tím stál barokní klášter s dřevěnejma varhanama a vypadal mohutně a jakoby zakončoval veškerou mnohoobraznost krajiny; byla to masa, ke které se všechno obracelo, a alespoň pro mě to nacházelo teprve tady smysl. Kousek dál byl starej zarostlej hřbitov s pískovcovejma pomníkama popsanejma švabachem a na jednom tom převráceným se udělalo jezírko průzračné vody a těsně pod hladinou ležely bílý křemínky a některý byly podbarvený něčím červeným, co se otíralo o prsty, a potom se mi na ukazováčku třpytila kapka a třpytila se zrovna tak syrově jako to slunce, co se už chystalo zapadat. Tady měli mnichové jistě políčko a v zákrutu cesty, co kličkovala mezi suchými loukami, byl převrácenej patník s letopočtem 1547. Pak sem se zved a šel ke klášteru a chtěl si ho prohlídnout, dokud je světlo. Zdvíhal se k nebi, pevnej jako skála a chtěl na mě pořád padat a z jedné strany byl buldozérama oloupanej o ostatní budovy, ale pořád byl pevnej jak skála, i když už byl jenom sám a začínal se mi už pomalu ztrácet v soumraku, a najednou už nebyl pevnej jak skála a už to byl jen pískovcovej přelud, kterej už se ani na mě nepokládal.

Vedle něj stála stará lípa a spolu k sobě patřily jako hudba a posluchač a jeden bez druhýho by jistě neexistovaly a tím čistým vzduchem byly k sobě srostlý neviditelnejma rukama a byly srostlý s tím vším okolo. Vlezl sem si do dutiny tý lípy a koukal na šíleně vysokou průčelní stěnu s rozsáhlým reliéfem a cítil, že ta lípa pamatovala ještě gotický kostel a husity, byla taková umakaná těma věkama a tady sem teprv cejtíl všechny ty doby, co špatní i dobří spisovatelé a malíři úplně zničili. Škvírou sem viděl kousek erbu a opadanou omítku, která vypadala spíš jako jizvy po střelách z mušket, a pod tím se míhaly žluté pískovcové kvádry a kolem nich zářila červená omítky, skoro už černá. Stěnu a všechno její dění a vyprávění a vědění a vidění a živost zakončoval trojúhelník štítu a celá stavba se zdála nezřítitelná a nad vším byla tmavá modř a měl sem dojem, že se jí probobávají hvězdy.

Běžel sem k rybníku a tráva už začínala svůj večerní rozhovor a od kláštera tekl potůček zarostlý lopouny. Tekl ze studánky obklopené bajkami o zdraví a kráse, ale když sem to všechno odečetl, tak tam byla krásná průzračná voda a na dně se zubily červené rezavé plechovky, a když sem z neviditelné hladiny usrkával, začal sem ztrácet půdu pod nohama a pocit gravitace. Kolem rybníka se točila silnice okrajovaná černo-bílými patníky a sedl sem si do škváry, mezi tu fialovou mlhu, která teď začala kolem

sebe vydávat zář, a takové jakoby neviditelné provazy mě táhly přes rybník ke klášteřu, kterej si pohodlně seděl a oddychoval a odfukoval od sebe páru, která šla z lesů. Připomínalo mi to zmatení mysli po všech těch obdobích čistých slohů a jak nejednou lidi nevěděli jak dál, ale uměli už počítat a myslet a najednou se toho lekli a sešli potom z cesty a ten klášter se mi zdál posledním patníkem na tý široký, ale ztrácející se cestě lidiček. Lidi nějak nevěděli jak dál, a tak se rozběhli po krajině a bloudí po ní a volají a křičí a neslyší se, a když se potkávají, tak si nerozumí, nebo se zase moc milují a nevidí se a ničemu už nerozumí a improvizují svý lidství. Snad u toho patníku zahlídli svou moc porážet všechno, co jim stojí v cestě, a řekli si, že cesta může být všechno, a tak šli všechno porážet a podmaňovat a najednou zůstávali sami v krajině, někdy jich bylo víc a potom bloudili a chodili dokola a občas někdo narazil na starou cestu, a tak po ní šel, ale potom taky umřel, aniž někam došel.

Zeměkoule je veliká matka, jejíž děti zdivočely, protože je začala rozmazlovat, a když si toho všimla, dětičky už si tvrdošíjně vydupávaly své vydobyté právo a nikdo už si nepamatuje proč, ale najednou si nerozuměli. Dítě zmatené, osamocené, s potřebou ověřit si sebe sama tápe v cizím světě, bez lásky a úcty, jen se svým strachem o sebe a o to okolní, protože neví odkud vítr vane a proč a jestli je to vítr, a není návratu, pořád mu bude něco chybět a kolem sebe bude mít plno bílejších míst. Snad při umírání, při návratu ke svojí matce trochu pochopí, ale nemá už sílu zvrátit ten omyl, omluvit se všemu, co kolem něj k večeru dýchalo, a on už si vařil polívku a vzal si župan, aby mu nebyla zima, a neslyšel a neviděl a měl hlad, a ani neuvažoval, proč má ten hlad a jestli je to ten pravej hlad, a proti těm dýchajícím ústům večera se ohradil čtyřmi stěnami. Snad teď to všechno vidí, kdy to nemůže vyslovit, nemůže říct, že teď je zase synem své matky. Teď už nad ním drží ochrannou ruku smrt a ta mu vzala slova, jen oči vědí, ale okolní očím nevěří, neměli nikdy důvod věřit, jenom je obchází neznámý strach. Tak si žijí a umírají všichni sobě odcizeni a snad jednou někdo přijde k zapomenutému ramenu řeky v neposkrvněném zákoutí, pozná, odkud řeka bere sílu, snad tady vzplane ta stará jiskérka a ten člověk pochopí, a snad začne na kopci, obklopen posměchem druhých, stavět loď.

Opřel sem se rukama do sypkého šterku a vstal. Byla už tma a koukal sem na hvězdy, který sou vlastně planety, a měl sem jistotu, že nikde není taková zem jako tady, že je to všude jiné a že jsou vlastně nekonečné možnosti. Šel jsem pomalu k našemu baráčku a v rybníku se ty planety zrcadlily a propadaly na druhou stranu zeměkoule a občas je rybička, co vyskočila nad hladinu, zase poslala zpátky na oblohu, kde není nahoře ani

dole. Z ničeho nic se ze tmy vynořily dvě postavy. Ona seděla na patníku a on pod ní a kouřili.

„Čekáte na stopa?“

Holka kejvla hlavou, nebo sem měl alespoň dojem, že jo.

„Jestli chcete, podte se mnou. Máme bejvák.“

„Dík, ale jedem dál. Krapet to tady stojí za hovno,“ říkal hoch a holka mu zastavila ruku ve vlasech. Vzadu se zvedly k nebi dva pruhy světla a pak na nás posvítily. Ještě svítily dlouho a měl sem dojem, jako by auto vůbec nejelo. Potom bylo tady a oni zamávali a nasedli a jeli dál. Beze slova. Po silnici odjížděla dvě červená světýlka. Šel sem domů a nějak se mi ulevilo. Přidal sem do kroku a potom utíkal a cítil sem, jak mi plandaj vlasy, a dostal sem krutý hlad.

„Nasedni. Kam chceš?“

Odsunul deky na zadním sedadle a hodil sem si tam baťoh.

„Podle toho. Jedu někam ven. Mám teď spoustu času, a tak se budu toulat.“

„Sám?“

„Jo.“

Silnice pod náma běžela a koukal sem před sebe a bylo mi vlastně fuk, kdo a kam mě veze. Bylo docela hezky a byl sem svěží a v baťohu sem měl ještě všechny konzervy a bylo to všechno trochu sváteční. Přemejšlel sem o nějakym krásnym fleku, kde bych se usádlil a koukal kolem a udělal vo-hýnek a uklohnul něco k jídlu, a konečně měl od všeho pokoj a nemyslel na zejtrék a potloukal se po silnicích. Venku bude fajn a je jedno, jaký bude počasí aji jestli budou řidiči brát nebo ne. Budu si číst na cedulích za městama, jak tam stopaři nadávaj řidičům, a koukat kolem sebe a mávat i na ty plný auta a dělat na řidiče opičky. Bylo mi krapet vedro a začaly se mi potit záda. Opřel sem se o dveře a cejtil, jak mi to záda ofukuje.

„Studuješ?“

„Jo.“

Ani nevím, jestli to byla pravda, ale kvůli tomu sem to neříkal. Stromy podle silnice mi posílaly do ucha měkké šumění, pravidelně jako kyvadlo dědovejch hodin. Teď byla silnice rovná, jen vzádu se zvedala do kopce a ztrácela perspektivu. Řidič sledoval netečně silnici a občas mu z úst vyklouzlo nějaké písknutí a já si v pohodlíčku kouřil a taky mi zněla v hlavě nějaká melodie. Bylo mi moc dobře a cejtil sem se pohromadě a celej. Zrovna jsme přijeli na kopec, kde ve zlomu sme se trochu jakoby nadnesli, a pak sme zatočili lehce a tiše po klikaté silnici. Počítal sem s tím, že je silnice ještě kousek rovná a pak z kopce, a tak sem byl trochu překvapenej a vůbec sem nepočítal s rovinkou. Měl sem pocit, že je tady nějaká chyba. Krajina se jakoby převlékla a mraky, které ještě před chvílí dodávaly okolí dojem vedra, zprůzračněly a udělaly poslední tečku pohody a vlepily se na oblohu jako na holandských krajinkách.

Tiše sme se šinuli po silnici a kolem nás neslyšně proplul starý dub, který korunou stínil bleď dřevěné staveníčko, které bylo od zelené země odděleno tmavou rozpívanou čarou. Všechno bylo zaprášené, jenom kmen a stín a rozpívaná čára a lesík kousek dál byly jakoby umytý a ještě mokřý. Zařízlo se mi to do očí. Chtěl sem vystoupit, ale pak sem si to rozmyslel. Ne proto, že sem před momentem nastoupil, ale bál sem se. Až za chvíli sem si vzpomněl, že mi to vlastně připomnělo tu náladu z jednoho pohřbu,

když sem byl malej. Bylo vedro a celá vesnice se táhla za rakví a obruče pohřebního vozu křupaly na kamenité cestě a tráva u silnice byla tak jak teď zaprášená a špinavá a lidi byli v černém a šíleně se potili a mlčeli. Jediněj sem černej oblek neměl a otlučená kolena mi visela z krátkejch kalhot a byl sem taky od toho prachu celej zapudrovanej jako ty bílý patníky, co se kolem mne míhaly. Šel sem na kraji silnice a koukal na modré a žluté květiny v příkopě, úplně šedé od prachu. Začal sem brečet a máti mi položila hrozně suchou ruku na vlasy a myslel sem, že v ten moment uteču.

Ještě štěstí, že sem nevystoupil. Už sme jinde a krajina je jiná a silnice pořád fičí pod náma. Připomnělo mi to taky jednu romantickou krajinu, co už ani nevím, kde sem ji viděl, ale jen sem kolem ní prošel a dodnes si ji pamatuji. Dokonce vím, že ten malíř musel být podobný kočímu z toho pohřebáku. Taky takovej hodnej a vážnej. Jednou ve snu sem s ním mluvil a pak sem si ještě v tom snu říkal, že to nesmím zapomenout, a už sem skoro nespál a pak už sem se koukal na staženou roletu prosvětlenou rámem a věděl sem houby. Až za pár dní sem si na to vzpomněl a měl sem akorát vztek, že si nic už nepamatuji. Možná, že ani ta krajina neexistuje, ani to, co sem před chvílí viděl, ani ten pohřeb a jen si tak jedu po silnici a je to jako v biografu.

„Mladý muži, vystupujem.“

Chvíli sem ještě seděl a pomalu se vzbouzel a měl vztek, že sem zase usnul, a on mi podal baňoh a já vypad z auta. Stáli sme v nějaké vesnici. Hodil sem pinkl na záda. Řidič přešel přes silnici k nějakýmu domku a já si vzpomněl, že mezi spaním sem ještě viděl nějakěj kostelík, ale nevím kde, a tak sem šel dál a představoval si zase tu rozpívanou čáru a starej dub a lesík a takovej nijakej barák a prach. Přefrčelo kolem auto, a zapomněl sem na něj mávnout a to mě otrávil, protože sem v tomhle pověřčivej, a taky ta vesnice byla tak dlouhá. A tak sem si to šlapal v měkkým asfaltu k ceduli na konci a koukal na tu bílou přerušovanou čáru a dumal o tom, jaký si najdu krásný flek a udělám ohníček a polívku a zapálím cigáro a budu dejchat.

Na náměstíčku bylo ticho, slunce omejšvalo žlutou barvou zeleň stromů. Vlevo byl kostelíček v polobarvách s chladnou podlahou a nevzpomínám si, že bych si všim modrý oblohy. Kolem dokola byly přízemní baráčky se záclonkami v oknech, ale tenhle obraz nemám ještě dokonponovanéj. Objevují se mi tam prázdná místa, jako by prosvítal šeps, a to samé v povaze lidí, všelijak zaměstnaných, jak to ve větší vesnici na rovině bývá. Nevím, jestli to celý nemá tak trochu italskou náladu, ale sou zde docela moravsky malovaný štíty, smrdí v tom parnu všude hnůj, mouchy a vlaš-tovky jsou zcela zadýchané. Tahle mrtvolná nálada trvá ještě několik hodin a potom vyjde z jednoho baráku Květa (myslím, že by se klidně mohla jmenovat Květa) a snad to má účel, že někam jde. Může jí být tak kolem pětadvaceti, shrbená v dost zanedbaných šatech a s neupravenýma vlasama. V životě na ní nikdo neviděl sukni a kalhoty šponovky, bez jakékoliv známky nějaké módní vlny, působí vždy i po vyprání špinavě. Celá vesnice ji považuje za děvku nebo couru a má naději, že se nikdy nevdá. Lidi se jí vyhýbají a jenom staří lidi s ní občas shovívavě promluví a dívají se na ni smutně, jako by to byli oni, kteří vědí, jak se má žít a jaký je život a že nezbyvá než být shovívavý. Ve všední dny jezdívá šít do textilky do města a hned po práci se vrací a bývá většinou doma anebo se prochází po vesnici, a snad ani není možný vědět, co si myslí. Dívá se jako děvka a vypadá jako děvka a všichni to vidí a všem stačí to, co vidí. Často když v noci nemůže spát horkem a venku je měsíční noc, tak se jde posadit kousek za stodoly k švestkový aleji a dívá se na strašidelný mraky a tajemnej měsíc a nepochopitelnou noc, kdy celej svět nervózní horkem špatně spí, a neustále si představuje, jak jednou, když jí bylo asi osmnáct, tady seděla mezi několika křovími a kousek od sebe viděla, jak se milují dva lidi, vášnivě a sprostě, a od té doby jí to nemůže vypadnout z hlavy, a kdyby začala malovat, tak určitě bude malovat jenom dva milující se lidi. Veškerý její obzor a její myšlenky se zúžily na tuhle scénu a v práci, když šije rukávy, tak v nich vidí dva lidi, doma, když uklízí, tak vidí ve všem nějakou souvislost s těmadle dvouma a každého člověka, kterýho potká, vidí jak se s někým miluje nad cestou v trávě u švestkové aleje. Sama sebe nevidí, o sobě nic neví a pouze se na všechno dívá, že to vznikalo tam na tom místě.

V ateliéru bylo ticho. Bylo tam vždycky ticho. Nikdy tam nebylo rádio ani magneták. Je v posledním patře, obrácený do dvora a přes široký balkon jsou vidět jen kostely a domy až za řekou, a to také dodává pocit klidu a naprosté vzdálenosti od světa. Stěny jsou plné tichých, svěžích a poctivých obrazů. Jsou na nich sny od světa zrovna tak vzdálené jako ten ateliér a přitom víš, že je na nich tenhle svět, velice dobře ho poznáváš, ale tady ho vidíš jenom dýchat a mlčet a poslouchat jenom sám sebe. Díváš se na nahé duše věcí a domů a tmavých ulic a periferních záchodků a pralesů, i když tam malíř nikdy nebyl.

„Jestli tě už bolí ruka, tak si dej pohov.“

Holka se teď posadila do křesla pohodlně a koukala na mě svýma krásnýma očima a usmívala se. Z jejího úsměvu také zářilo ticho a mně se z toho úsměvu trochu zatočila hlava. Odložil sem paletu a štětce a obraz postavil do kouta a chvíli ho pozoroval. Holka si šla asi už po páté vyčistit zuby a umýt ruce a namazala si je nějakým šmejdem, kterej se od toho momentu, co si je myla poprvé, motal ateliérem. Mytí byla její slabá stránka a připomínala mi kočky, co se pořád lížou. Potom se v křesle zkroutila do klubíčka a zase na mě koukala. Shora svítilo žlutý světlo, jako slunce bez oblohy a mraků, a prozařovalo její modrou noční košili. Pořád bylo takové plné ticho, a tak sem koukal po tlustých svazcích v knihovně a přemýšlel nad velkejma malířema a nad tím, co mu ten ateliér patří, a cítil sem, jak sou to všechno velcí, ale normální lidé se svým soukromým smutkem a krásou dávanou na plátne. Cejtil sem na sobě ty velký oči holky a jejich vzdálený štěstí. Venku byla noc a vzpomněl sem si na řeku a bylo mi krásně, protože sem ji slyšel otevřenejma balkonovejma dveřma, a bylo mi daleko líp, než kdybych u ní byl. Holka si mnula tím kočičím způsobem chvíli oči.

„Nemám udělat čaj?“

Slova ani v nejmenším neporušily to krásné ticho a přízvuk měl krásnou čajovou barvu. Chvíli kolem mne poletovala v té modré noční košili a potom se zase schoulila do křesla a celá tam zapadla a viděl sem z ní akorát velikánskej hrnek s modrejma kytičkama, co držela v packách. Zul sem si boty a třel o sebe palcema a ponožky tiše šustily a ona na mě koukala a měla v očích to štěstí.

Na stolečku pod sklem byla nějaká středověká modrá hadra se stříbrnými výšivkami a prý to bejval ubrus, jak se na něj dávalo při mši svatý náčíní. Jistě musel být cítit kadidlem. Dávali sme si na něj hrnky s čajem a nějakej žlutej obraz vedle tak potichoučku mluvil, že sem zatajoval dech

a koukal na něj, jak je celej mokrej od deště, a ty lidičky se schovávají pod deštníky a choulěj se do zimníků a akorát dou z divadla a ještě na něco krásnýho myslěj. Šťouchal sem se ukazováčkem do špičky nosu.

„Znáš to v Pekle?“

Vzpomínám si, že sem tam jednou vletěl s kolem do křoví a bylo šílený horko a všude plno hovad a tekla mi z nohy a z krku krev.

„Bydleli jsme tam s Pavlem čtrnáct dní na seníku a ještě sme tam měli kočku. Takovou strakatou a hrozně hodnou a teplou. Tu druhou noc bylo akorát po dešti a on mě přemlouval a já sem ho měla moc ráda, i když sme nechodili jenom spolu, ale vždycky sme se k sobě vrátili a jezdili sme společně ven a byla úplná tma a mě to šíleně bolelo a celej svět se se mnou točil. On si potom musel zapálit cigaretu a já se oblíkla a šla se projít po lese. Člověče, to byl pocit. Vůbec sem se nebála a najednou sem se cejtila jako velká a tak mi nějak došlo, že vlastně není čeho. Byla sem úplně jiná a promáčely se mi boty a všechno se kolem mne točilo. Usmívala sem se, víš, jak na tom obrázku z desíti let.“

Na něm je jako vrabčák a drží před sebou ustrženej cop a za ní je malovaný fotografický pozadí a je to zažloutlý a retušovaný.

„Vzpomínala sem taky na bráču a na tebe a borůvky mi promáčely nohavice. Tak sem se rousala zpět do seníku a on už spal. Vytáhla sem mu z kapsy cigarety a zkoušela kouřit. Točila se mi hlava ještě víc a nešlo mi to, tak sem cigáro hodila ven a koukala jak na vlhkým mechu zhasíná a skoro sem myslela, že je to bludička, a pak už sem spala.“

Chvilí sem potom ještě maloval a pachtil se s její modrou košilkou a nakonec sem to sbalil a koukal na světylka ve městě. Holka mezitím umyla podlahu a zase si umyla a namazala ruce a kvikala do ručníku. Pak mi skočila na záda a byla celá teplá, tak sem s ní chvilí pohazoval a shýbal se a děsil ji, že ji chci pustit na hlavu, a ona pištěla a pak se šla zase schoulit do křesla, a jak tam zalítla, bylo vidět akorát ty velikánský, šťastný oči. Něco po půlnoci zatukal kamarád z ateliéru přes chodbu a šli sme k němu pít čaj a poslouchat rádio a povídat o volovinách a k tomu svítila jenom malá lampička a pak se začalo venku rozednívat, tak sme šli spát. Ani sem se neslík a nacpali sme se do spacáku. Jenom sem cejtíl, jak se ke mně přitulila, a myslel sem na její modrou košilku a ona v tom modrém šeru tiše blekotala, že ten hřebík nad náma chodí po stěně, ale to už sem slyšel jenom z dálky.

Probudil sem se šíleně překouřenej. Venku svítilo polední slunce a koukl sem na lesklou, flekama ještě mokrou, umytou podlahu a všechno bylo cejtít čistotou. Jitka si už zase myla ruce a byla už v jeansách a ve svetru a jen tak matně sem si vzpomněl, jak mi včera říkala, že by chtěla hodnýho

manžela, že by mu vařila a vychovávala děti a poslouchala, co by večer vyprávěl a představoval sem si takovou tichou domácnost někde na periferii, s dětičkama, co si hrajou venku na slunci na písku, a jak by občas vyhlídla za záclonou, jestli tam ještě sou, a byl by všude příjemný čistý vzduch a válela by se na gauči a listovala v nějakých pitomejch časopisech a čekala, až on přijde z práce. Trochu sem jejímu budoucímu manželovi záviděl ten klid a krásu a čistotu.

Nechtělo se mi vylízat ze spacáku, přestože sem byl oblečený, a tak sem dostal čaj do postele a zapálila mi k němu cigaretu. Sedla si na gauč a šťouchala mě ukazovákem do kolena. Seděl sem opřenej o zeď a byl zde všude takovej krásnej klid a nemyslel sem na žádný obrazy, jenom na ty dětičky v těch bleděmodrejch zahradnickejch kombinézách a potom sme se chvíli něčemu smáli a na hlavě mě lechtaly šlahouny kytiček, co visely nade mnou, a ona je potom zalila, a jak stála bosá na posteli, tak sem ji lechtal na chodidle a ona se šťastně chechtala a myslela taky na ty dětičky. Pak sme šli domů a v ulicích byla spousta prachu a svítilo odpolední slunce.

K tomu obrazu sem se dostal až za pár měsíců, kdy už sem se s ní nevídával, a tak sem vzpomínal na tu modrou noční košili a na dětičky a na domeček na předměstí a na křeslo, jak se do něj vždycky schoulila, a na klid v ateliéru a na její velikánský oči, a tak sem to tam všechno maloval. Teď tady ten obraz mám a koukám na něj a loučím se s ním, aji s tou holkou, aji s tím ateliérem a přemejšlim o tom soukromým smutku všech těch dobrejch malířů a vo odpoledním slunci, jak sem se s ní rozloučil, a už nikdy s ní pořádně nemluvil, protože se dělo moc hloupých věcí, a dnes je o rok starší a už kolem sebe nevidí pouze spoustu krásnejch kluků. To slunce nesvítlí pořád a ty dětičky jednou musí zůstat doma a budou zlobit a manžel je utahanej, ale jedinej to nebude vědět ten obraz. Tam je ještě krásná a možná, že už ho nikdy nevidím, ale stačí, že budu vědět, že někde s ní existuje a žije, a snad to někdo pozná, a i když ne, bude tam pořád a ani čas a ani lidi s tím nehnou a bude na něm taky ten klid ateliéru daleko od světa.

Ponořuji se do vzpomínek. Jedno ucho mě tahá zpátky puštěnej magneták. Jdu kolem řeky a je tma. Vzduch je čistej a tma není šedivá. Lucerny jsou ostré body ve tmě a nemají svatozář. Světla rozsazená po koberci města prosvětlují opláchnutý vzduch. Nalevo zešíroka šumí řeka a napravo křupou po písku lodičky přivázané ke břehu. Původně bílé. Po mém boku jde holka v červeném šustáku, kdysi novém a v ruce mám její červené paraplíčko. Tma. Mám dojem, že bych měl promluvit. Ta holka mě miluje. Dnes je to už odcizený. Smutek obrazu, kterej byl nějak k zbláznění, a už na něj nezasvítí slunce.

Našli jsme se na mostě pod černejma sochama po jejím zoufalým dopise. Lilo. Svobodnej vítr do nás svobodně bušil, málem jsme se tiskli k zemi. Do kristusek mi šla voda jako na pobřeží skleněného moře plného písku. Nohy mám teď černé jako ty sochy, ale není to vidět. Nemohu se stále vžít do toho, že se pohybuju. Že jedna noha pomalu předhání druhou. Že je pod náma pevná zem. Pevná až k protinožcům a potom zase obloha, vesmír...

Na kopci nad náma svítí do šedozeleň oblohy červená světýlka. Baráky jsou černý a lampy musej být zelený. Všechno se musí hýbat. Občas zazní pod lucernou červený prosvětlený paraplíčko. Nemusí už bejt otevřený. Občas cákanec z kaluže. Zase žlutý lampy. Paraple mě studí do rukou. Lodičky na břehu křupají o písek, křupají a to je klid a ticho. Chviléma cejtím ostrov za stromama (nemůžu se zbavit dojmů, že byl dovezenej z Afriky). Nad náma je vlhký most a drnčí přes něj tramvaje. Šli jsme od jednoho mostu k druhýmu.

Holku vedle sebe cejtím zcela živočišně. Bílé tělo, bíle řezaná ňadra. Může to být vzdálený řeckýmu mramoru. Nemám ponětí, jestli přemejšlí. Tenhle moment mě vždycky děsí. Vypuštěný slova jako balóny vypráví o jakési krajině mozku. Dal jsem jí tehda kus času a kytku a je z toho pitomá vzpomínka. Čas běžel a slunce svítilo nad zaprášeným městem pořád v nepochopitelný výšce s mrakama jako s fotografickým popředím. Přijímám a oplácím, jako když šplouchá voda. Stavím v sobě svůj kraplakovej svět a jsem si zoufale jist, že ho nikdo neobjeví. Každou vteřinu vzniká a zaniká třeba milion světů... nespočítatelně, nezaznamenatelně. Lidi žijou sami pro sebe a blázni jsou nejbohatší. Lituji ty, ve kterých smrti zaniká jen jeden svět. Všechno je nedokazatelný před jediným příchodem i po věčném odchodu kohokoli z nás. Můžem si akorát věřit a koukat si do očí a odhadovat vzdálenosti... (Náhodou se mě při chůzi dotkla a zase vidím tmu a mokro).

„V kolik máš být doma?“

„To už je jedno. Stejně jdu pozdě. S tím si nedělej hlavu. Taky jsem nemusela přijít vůbec.“

Je to nezvládnutelný, když krásná holka mluví o sebevraždě. Couráme se vesmírem lidské společnosti a každý si na vlastní planetě porůznu rotuje se všema povodněma i čistým koupáním pod vopálenou láskou a to je teprv ta astronautika: vydávat se jeden k druhému. A lítalo se do vesmíru už před letopočtem. Nemám rád ty, co hulákají ze své buclaté planety o uspořádání hvězd a sami by se neodlepili od hlíny, a pak nemám rád satelity. Ani si neuvědomuju, kolik je bílých míst. Krásná holka a sebevražda. Kdo bude financovat tak obtížnou výpravu? Nebe?

Stála po kolena ve Vltavě, zarostlá do kamenného břehu pod vodou, a viděla větve stromů nad hladinou, které už se nikdy nesetkají. A viděla vodu, která se nikdy nezastaví. A viděla světla pořád se rodící na vodě. Seděl jsem na bobku na břehu za ní a pokuřoval a všechno bylo bílé od páry. Za každým tím velikým stromem na Kampě muselo být schované alespoň sto zoufalejších holek a měsíc si na to svítil, aby to byla pravda. Starý kamenný zdi a mokré břehy a noc a měsíc ve mně zůstávají a všechno se to leskne těma nezastavitelnejma světly na vodě.